

YERYÜZLÜLER

YERYÜZLÜLER

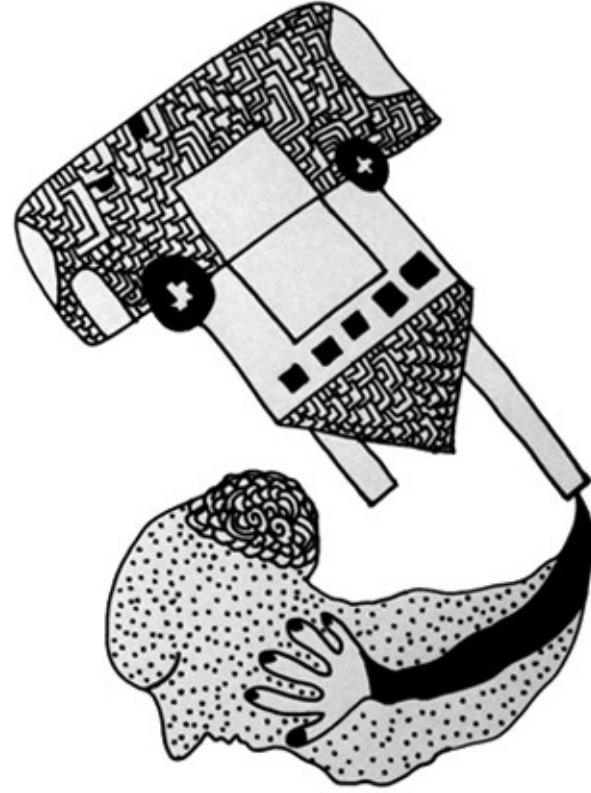
Fütüristika çevresinin bir kez gerçekleşeceğini düşündüğü bir anlatı derlemesidir. Tekrarlanır mı bilemeyiz. Metinler Ocak 2014 son günlerinde bir araya geldi. Hızlı bir çalışmayla bir yıl sonra sunuyoruz.

Anlatılar: Ozan K, Akın Çetin, İlkay Yıldız, Bilge Güler, Emel Altay, Gülen Altan, Hande Tulum, Recep Şener, Eda Gündüz, Barış Yarsel

Çizimler: Ayça Ceylan

Şubat 2015, Kadıköy

Ayrancı Molla Camisi'nin Hoca Derinci Temel Camisi'ne Yaklaşmakta Olduğunu Fark Edip Kimseyi Buna İnandıramayan Çaycı Sultan'ın Camilerin Sürpriz Biçimde Birbirine Çarpmasından Sonra Haklılığının Ortaya Çıkmasını Anlatır Hikâye

— Ozan K.

Ayrancı Molla Camisi'nin Hoca Derinci Temel Camisi'ne yaklaşmakta olduğunu önce Rızakâr Han'ın yirmi dört yaşında olup kırk dört yaşında gösteren çaycısı Sultan fark etti. Sultan on sekiz yaşlarında on sekiz gösteriyordu; ancak yirmi bir yaşında otuz yaşında bir adamın görüntüsüne sahipti ve elli dokuz yaşındaki annesi Konya Söğütaltı köyünde kırk gösteriyor, altmış dört yaşındaki babası Kınalı Cezaevi'nde kırk iki gösteriyordu.

"Bu hesaba göre..."

Sultan kendi kendine fısıldadı. Bardak yıkarken parkın üzerinde kalan set üstünün baktığı sahili ocağın çıkma penceresinden her zaman aynı açıyla izlemeyiseverdi. Çarşamba akşamı son bardaklar, tezgâha serilmiş kirli kavuniçi muşambanın üzerine sularını bırakıp yırtılmış saçağın altındaki tahta tavlayı çürütürken Sultan iki caminin uzaktaki silüetlerinin artık pencerenin iki kenarına denk gelmediğini görmüş ama fark etmemişti. Sultan bardakların taşan suyunu el havlusuyla alıp çöp yerine kullandığı bakır kazana boşalttığında sanki az önce suyun üzerinde gezinen akşam güneşi de kazana boşalmış gibi metalik tabanda karanlık parıltılar tümünden silininceye dek oynadı. Korkunç bel ağrısı dik durmayı güçleştiriyor, ama kimi şeyleri görmemeyi olanaksızlaştırıyor.

"Belimin ağrıdığını anamın yüzünü ekşitmesinden anlıyordum. Öyle hissizleşme vardı. O kadar hissizleşmiş, böyle, burası, bak dokun, dokun, burasından burasına kadar bir

yanma, bir yanma gibi."

Sultan eskiden yemci, şimdi ikinci el çekyat satan spotçu Ramazan Abi'ye durumu açtı. Kısaca: Camiler pencerenin iki kenarına denk gelirdi ama artık gelmiyor. Ya iş hanı sahilden sahiden uzaklaştı, ki buna olanak olmadığı ortada; ya sahil kıyıdan ilerledi, ki görülmüş şey değil; ya da camiler birbirine yaklaşıyor, ki Sultan'a göre mantıklı tek açıklama budur. Ramazan altmış bir yaşındadır ve en az yetmişinde gösterir. On sekiz gösteren yirmi bir yaşında bir kıza âşıktır. Arada kırk ya da elli iki yaş fark vardır. Noktalı virgülü doğru kullanmayı öğrenmiş birinin Türkçe grameri sökmüş kabul edilebileceğini savunur. Üç sene önce dokuz yaşında bir kızı vardı. Kızın anasından emdiği sütü burnundan getirdi. Sonunda noktalı virgülle ilgili yaptığı geniş zamandaki açıklamalar o kadar karmaşık bir hale geldi ki zavallı kızcağız şimdiki zamanda konuşamaz olup kekelemeye başladı. Kızla ilgilenen psikolog olayı öğrenince babayı sosyal hizmetlere di'li geçmiş zamanda şikayet etti. Devlet çocuğa ek-filin geniş zamanında el koydu.

Ramazan anlamış gibi yapmayarak Sultan'ı dinlemiş göründü. Merdiven korkuluğunun gevşemiş çerçevesine eliyle sertçe vurarak cami lafını kesiverdi. Sultan biraz korkarak sustu. Sonuçta çaycıdır, ne kadar arkadaş gibi davransalar da haddini bilmeli, yoksa bildirirler. Böyle gündelik bir konuşmada bile had meselesi ortaya gelir, korku ortaya gelir, insanlık durumu, keder ortaya gelir.

"Beni öldür fakat sakal tıraşı deme."

Sultan bir şey demedi. Tırnağım batıyor. Çok derin kesmişim.

"Zayıf bir yer var. Tam şurada. Bak dokun."

Sultan adamın tek eliyle ucunu sıyırdığı gömleğin altındaki terli beline acıyan tırnağıyla dokundu. Derinin altında misket gibi bir yumru, dokunulmaktan kaçır gibi bir aşağı bir yukarı oynadı. Çay tepsisini diğer eline alıp süveterini yukarı kaldırdı ve Ramazan Usta'nın merdiveni tutmayan elini kendi beline yeleği üzerinden bastırdı. Ramazan keçeye dokunmayı sevmezdi.

"Sağa mı?"

"Şurası."

"Burası mı?"

"Aşağı."

"Bel fıtığı."

Sorar gibi. Merkezde. Elbet bel fıtığı. Yedi kat günde elli kere. Bel mi dayanır? Yazar bir şey anlatmaya çalışıyor ve bunu analogilerle yapıyor. Sayı mistisizmi bilmek lazım. Yüksek dereceli soyutlamalar yapabilmek lazım. Mimari. Yüzeybilim. Metinlerarasılık. Ben ortaokuldan sonra okuyamadım. Soda şişelerini, iş hanlarında nedense sonu gelmez biçimde tüketilen sodanın kasalarını belden değil de dizden kaldırmak gibi pratik salıklar vererek. Derin bir nefes almıştı, eğilince daha az değil ama daha derin bir yanılsama ve bıraktığı izlenim daha az muğlak ama uzun zamandır tozunu almadığım bir yer görmüş oldum. Annem ve onun annesi arasında bir yer. Birbirinin annesi üç kadın kucak kucağa bana bakıyorlar; aralarına toz bile girmez. Benden ve buradan uzakta, bakışların dolu damlaları gibi çarptığı camın arkasındaki karanlıktan geçen kamyonların farları. Sultan ortaokuldan sonra okuyamadığı için çalışma bakanlığından gelen adamın defterine adı soyadı kısa bir isim tamlaması gibi küçük harfle kaydedildi. Herkes kaybedebilir.

"Doktora gittin mi?"

Ramazan Usta Sultan'ın elini yeniden tutup yine kendi beline götürdü.

Bü kez daha sert bastırdı. Sultan içinden dünyanın dünyaya çarpma olasılığı nedir diye sordu. Üç dereceli yüksek soyutlamalar üç dereceli yüksek soyutlamalar. Yaşamın mahremiyetinin ihlal edilmesi. İki kelimenin boşlukta birbirlerinin mahremiyetlerini ihlal etmelerine tanıklık. Kelime tehlikede. Kelimelerin ittifakının infılakı. Ortaokulda nesrim çok iyiydi. Bana yazar olacaksın diyen bir edebiyat öğretmeni vardı ama çaycı oldum. Boşlukta bir kelimenin kendi kelimesine çarpma olasılığı nedir diye düşündü. Duvarı hac ve umre yazıyor. Uzayda çarpışan iki deve. Bizim üzerinde yaşadığımız deve ve öteki deve. Hiçliğin içinden çarpışmaya deve sesi çıkararak çağırdığımız iki deve, bir çarpışmanın anılarına sahip olmaksızın.

"Tanıdığım bir doktor var."

"Benim de komşumun eski oğlu doktormuş."

"Eski oğlu da ne demek?"

"Oğlu işte."

Her şey eskiyebilir. Bir çarpışmanın anılarına sahip olmaksızın. Metni geometrik biçimde kurmuş, üç hayalde bir vücut ağrısı ve bir diyalog ve temizlikle ilgili bir şey, aritmetik vicdanı harekete geçiren herhangi bir şey. Bunlardan hiç anlamıyorum. Nesrimin en iyi olduğu zamanda ortaokuldan ayrıldım. İnsanların yakından ya da uzaktan tanıdığı doktorlar ölümün varlığını mezarlıklardan daha çok kanıtlıyor. Herkesin tanıdık bir doktoru vardır. Her türlü tanışlık bir doktora bağlanır. Yalnızlık bir doktor tanıdığının olmamasıdır. Bu türden yalnız insanlar parklarda birbirini tanır.

"Sen cami falan diyordun?"

"Molla'yla Hoca yok mu? İpek çıkmazından sahile inerken..."

"Tamam. Karakol sokağının..."

"Hayır. İpek Çıkmazı yok mu?"

"Evet."

"İpek Çıkmazı'ndan sahile inerken."

"Şimdi bildim. Mustafa'nın eski dükkânından..."

"Değil. Mustafa'nın... hani evsahibinin şeyi vardı..."

"Neyi?"

"Akrabası..."

"Evet."

"Hatırladın mı abi?"

"Hayır."

"Damadı."

"Hatırladım."

Sultan bir sır söyler gibi sesini alçalttı ve Ramazan'ın kulağına eğilip ağladı. Kimseyi tanımıyorum ama birilerini tanıyan birilerini tanıyorum ve birilerini tanıyan birilerinin tanıdığım.

"İp gibi. İnce ince birbirlerine yaklaşıyorlar. Olanaksız. Çarpışmalarından endişe ediyorum."
"Nasıl yaklaşıyorlar? Yaklaşabilirler. Nerede görülmüş camilerin yaklaştığı? Görülmüştür."

Beşinci hafta Sultan handan çıkıp sahile indi. Ona kimse inanmadığından, artık aralarında dört karış mesafe kalmış camilerin çevresinde kanıt arandı. Sonunda çaresiz üç karışlık aralığa güç bela girdi. İki duvar arasında sıkışıp nefessiz kaldı. Duvarlar kapandı, öldü ve on iki çayla bir soda gecikti. Ramazan Usta Nuri'yi çay ocağına gönderdi. Bardaklar da yıkanmamış. Nerede bu çocuk? Başına bir iş gelmiş olmasın? Bunu metinde kim söylüyor? Tümüyle, saf metodolojik bir bakışla, araştırma nesnesiyle mesafesini koruyamayıp bu yaklaşmayı canıyla ödemiş olmasın sakın vah vah. Sultan öne doğru eğimli dururdu. Bir gün, asansör bozulmadan önce müşteriyle denk gelmiş bunlar, kadın saçımı kokluyor diye çılgılığı basmıştı, bunu görseniz var ya, bak şimdi, anlatamıyor da derdini ben yamuğum abla diyemiyor ah gülmekten öleceğim şimdi ben anlatamıyorum Ramazan sen anlatsana ben de anlatamıyorum çocuk yamuk çok komik ah karnıma ağırlar girdi.

"Yaşından da utanmıyorsun. Oğlum yaşındasın. Gösteririm sana saç koklamayı."

"Abla vallahi. Asansör dar. Ben de... belim..."

"Yazık. Gel kokla hadi bakalım ne olacak? Sanki ne olacak? Kokla. Kukla. Kokla. Kokla. Bu kılığın."

Ne dediğini bir noktadan sonra anlayamıyorum. Sultan tepside dizili on iki çay bardağının yüzeyinden yansıyan parçalanmış suretine bakıp mecburen kadının saçını kokladı. Kızartma yağı. Rahmetli annesi de böyle kokardı, hep ocak buharının insanın terine karıştırdığı içine işleyen şeyler. Haddinden fazla hüznü bir çocuktun daha bir aylıkken, terine çayın buharı sirayet etmeden önce. Kadının saçları yanmış ağaç kokuyordu. Islak kadife kokusu vardı. Tepsi halkası bu açıyla tutulduğunda kemiğe baskı yapar, ette izini bırakır. Külodun içinde kapalı kalmış et kokusu.

"Var mı bir şey? Ne oldu şimdi? Koklasan ne olacak? Güzel mi kokusu?"

"Estağfirullah abla."

"Güzel mi değil mi?"

Uzayda çarpışan bir düzine deve beyaz plastik labutlar gibi yere gürültüsüz yıkıldı. Ne karmaşa. Ne bel fıtığı kalır ne eğilmek. Dümdüz adam. Çok hafif bir gariban kamburu kendini belli eder. Benimle aylarca alay edecekler kadının saçını nasıl kokladın diye. Ömür billah asansöre binmeye tövbe. Nasıl koklamıştın bir anlatsana. Anlatayım. O gün bel ağrılarım nedeniyle aldığım kas gevşeticiler yüzünden aklım karıştı ve olaylar birbirine giriyordu. Benim kişisel Sultanlığımda görevleri yanlış dağıtıyordum. Yok hayır kadını anlat hani asansörde evet ben de oraya geliyorum hayır lafı dolandırıyorsun kadın ne dedi güzel mi dedi sen ne dedin ah öleceğim.

"Bak, hissettin mi?"

"Şurada. Hissettim."

"Ne hissettin?"

"Tam parmağımın altında değil mi? Yumru gibi. Çok fena. Misket gibi."

"Bırak! Dalga geçiyorum seninle. Turp gibiyim ben. Ne hissettin?"

"Ben hissettim."

"Nerede?"

"Şurada."

"Burası mı?"

"Daha biraz aşağıda."

"Çok yakın."

"Yok, o kadar gitme. Yavaş."

"Burası mı?"

"Evet."

"Yalancı pezevenk. Git çay getir bana."

Sultan soğumuş çayları tezgâha bıraktı. İki cami neredeyse bir cami olmuş. Önlüğünü çıkarıp sandalyeye astı. Zamanda gıcırtilar var. Olaylar arasında çok yavaş gerçekleşen çarpışmalar var. Kimse görmez ama ben görürüm. Gidip bir bakmak gerekir. Akşam ezanı okunuyor.

Çok sevdiğim canım köpeğim bir gündür kayıptı. Annemi pencerenin önüne getirip bahçedeki kulübeyi işaret ederek "Gördün mü?" diye sordum. Görmediğini söyleyip işinin başına döndü. "Anne," diye seslendim arkasından. Kurtulamadığım bir alışkanlıktı bu. Annemle iletişim kurabilmek için yüzümü görebileceği bir konumda bulunmalıydım ki dudaklarımı okuyabilsin. Yine de bazen unutup arkasından sesleniyorum ya da beni dinlediğini varsayarak kendi kendime bir şeyler anlatıyorum.

Mutfak tüpünün patlaması duyma yetisini yitirmesine sebep oldu. Olayın nasıl gerçekleştiğini tam olarak hatırlamıyor. Hayatını kurtaran şey, olay gerçekleştiğinde "L" şeklindeki mutfağın kısa kenarında bulunuyor olmasıymış. Komşular eve girdiğinde orada bulmuşlar annemi. Yıllar sonra sohbet ederken duyduğu son şeyin ne olduğunu sormuştum. Aklında kalan son şeyin "Gidiyorum!" olduğunu söyledi. Fayansa çarpan topuk sesleri ve çarpan bir kapı. "İlahi adalet ya da karma felsefesi diye bir şey varsa babanın çükü kopacaktır oğlum," demişti sonra da. Gülmüştük Arzu'yla birlikte. "Bisküvi pastası yapar mısın?" diye sormuştum. Yapmıştı. Yerken duymak isteyeceğimiz son şeyin ne olabileceğini düşünmüştük. Arzu "Hiçbir şey" demişti. "Tamamen sessizlik veya bir uğultu da olabilir." Benimse ilk olarak sevdiğim şarkılar gelmişti aklıma. Rakte'nin şarkıları da bu gruba dahildi.

Köpeğimi ararken su almak için girdiğim bir bakkalın televizyonunda gördüm Rakte'yi yıllar sonra. Haberlerdeydi. Yakınları tarafından bir ayı aşkın süredir kendisinden haber alınmadığı söyleniyordu. Gitmiş olabileceği tüm yerler

araştırılmış, görüşmüş olabileceği tüm kişilerle irtibata geçilmişti. Ölmüş olabileceğinden korkuluyordu. Hastanelere, karakollara, morglara girilip çıkılmıştı. Kıyısında evinin bulunduğu göl incelenmişti. İntihar ettiğinden, öldürüldüğünden, kaçırıldığından şüpheleniliyordu. Henüz olayı üstlenen birileri yoktu ama.

Para üstünü alıp çıktım bakkaldan. Belki Haylaz'ı bulurum diye dolandım durdum sokaklarda. Ölmek için evden uzaklaştığına emindim. Balkon altlarına, tarla kenarlarına, inşaatlara falan bakıp duruyordum. Sonunda otoban kenarında buldum onu. Güneş batmak üzereydi. Duyduğu son şeyin otobandan son sürat geçen araba sesleri olmasına üzüldüm.

Durmak üzereyken köpeği görünce vınlayıp giden taksiciler insanlığa dair inancımı yitirmeme sebep olmak üzereydiler ki büyük ve geniş bir araç yanıbaşımızda duruverdi. Saçı sakalına karışmış bir adam indi araçtan. Nereye gideceğimizi sordu. Çok da uzakta değildi evim. Yani annemin evi. Adam Haylaz'ı kaldırmama yardım etti. Bagaj dolu olduğu için arka koltuğa almamızın daha iyi olacağını söyleyince daha da kanım kaynadı herife.

Yolu tarif etmemi istedi giderken. Mahcup bir şekilde direktifler verirken yolundan alıkoyduğum için özür diledim, yardımcı olduğu için de teşekkür ettim durdum. Önemli olmadığını, yolundan alıkoyulmadığını, bir yere falan gitmediğini söyledi durdu o da. Araç, uzun bir tatile çıkanlara has bir şekilde doluydu ama. Nezaketten öyle söylüyordu yani. Bende uyandırdığı temiz hisler sebebiyle daha önceden tanışmış olabileceğimiz hissine kapıldım.

Hiç Göremeyeceğimiz Güzel Cenaze Çiçekleri

— Akın Çetin

Sonunda dayanamayıp "Sizi bir yerden tanıyor olabilir miyim?" diye sordum. "Sağ mı, sol mu yoksa düz mü?" dedi, başıyla yolu işaret ederek. Ben bakana kadar yol ayrımını geçmişti bile. "Sorun değil, ileriden sağa dönsen de olur," dedim. Suratına rahatsız edici bir şekilde dik dik bakarken onun Rakte olduğunu anladım! Birbirine girmiş olan saçlar ve sakallar tanınmasını güçleştiriyordu ama gözlerinden anladım galiba kim olduğunu. Haberleri düşününce onu telaşlandırmak istemedim. Bir sakinlik çöktü üzerime. Evin önüne geldiğimizde Haylaz'ı bahçeye kadar taşımama yardım etti. Hava iyice kararmıştı. Annem bahçenin ışıklarını yaktı. Haylaz'ı görünce bana sarıldı hemen. Eğilip Haylaz'ı sevdi sonra. Rakte'yi de zorla çardağa oturtarak çay ikram etti. Adam neye uğradığını şaşırды, bir yere kıpırdıyamadı bile.

Annem komşunun hamile kızıyla ilgilenmek için yan tarafa giderek bizi yalnız bıraktı. Bir çukur kazıp Haylaz'ı gömeceğimi söyledim Rakte'ye. Eğer istersem yardımcı olabileceğini söyledi. Kabul ettim ve bir şey daha istedim: Gömmeden önce onun için bir şarkı söyler misin?

Kim olduğunu anladığımı anladı doğal olarak. "Özellikle istediğin bir tane var mı?" diye sordu. "Hiç Göremeyeceğimiz Güzel Cenaze Çiçekleri," dedim. Ağzını büzüp başını salladı evet anlamında. "Mantıklı" dedi. Haylaz için çukur kazmamda yardımcı oldu ve üstünü örtmeden önce şarkıyı söyledi. "Bu şekilde mi söylememi istersin yoksa gitarımla birlikte mi?" "Bu saatte gürültü yapıp dikkat çekmesek daha iyi olur. Nakaratı mırıldansan yeter."

Haylaz'ın yanbaşıında, dizlerimizin üstünde duruyorduk. Güzelce nakaratı söyledikten sonra üstünü örttük. Kuvvetlice elini sıkarken "Ne kadar teşekkür etsem azdır" dedim. Ayağa kalkınca sarıldım ona. Ellerini yıkaması gerektiği için çeşmeyi gösterdim. "Aslında duş alsam daha iyi olur" dedi. Birden çok kaba ve düşüncesiz hissettim kendimi. "Tabii ki!" dedim. "Hatta istersen gece burada kalabilirsin. Geç oldu. Bir bekleyenin yoksa bu saatte yola çıkma. Yarın gidersin," dedim. "Bir bekleyenim yok," deyince pot kırdığımı hissettim. Ne yapacağımızı bilemeden öylece durduk. Yolu göstererek içeri buyur ettim. "Arabam," dedi. Tamamen unutmuştum. Evin önünde duruyordu aracı. Garajı açtım ona. Yıllardır bir araç girmediği için dağınıktı içerisi. Aracı sokabilmemiz için ortalığı biraz toparlamam gerekti. Çantasından bazı eşyalar aldı, içeri geçtik.

Rakte banyodayken annem geldi. Geceyi burada geçireceğini söyledim. Odamdaki çekyatı hazırladı onun için. Yemekten sonra yatmak istediğini söyledi. Ben biraz daha oturup annemle konuştum. Hamile komşunun durumunu sordum. İki haftası kalmıştı. N'olur n'olmaz diye birkaç gün erken yatacağı hastaneye. Ben beklenenden üç gün önce geldiğim için az çektirmemişim anneme. Kışın doğmuşum. Hava karlı, yollar buzlu, trafik kilitmiş. Her neyse.

İçeri girdiğimde Rakte'yi arşivimi kurcalarken buldum. Albümlerini gösterdi bana. En sevdiğim rock yıldızı olduğunu söyledim. "Son üç albümüm yok ama," dedi. "Seni uzun zamandır dinlemiyorum," dedim. "Müziğin fazla gürültücü olmaya başladığından beri kafam kaldırmaz oldu. Müziğin sözlerinin önüne geçmeye başlayınca başkalarını dinlemeye başladım ben de." "Düşüşe geçmeye başladığımda beni bırakanlardan olmuşsun sen de," dedi. Baktık ki sohbet gereksiz bir yere gidecek, uzatmadık biz de.

Ertesi sabah annem uyandırdı bizi. Kahvaltıdan sonra çok oturmadı Rakte. "Yedi kaçtı gibi olacak ama..." dedi. Annemin elini öpüp teşekkür etti. Arabasına kadar eşlik ettim ona. Ne yapacağını, nereye gideceğini sordum. Bir planının olmadığını, gidebileceği yere kadar gideceğini söyledi. Arabasına binmeden önce şöyle bir dönüp baktı eve doğru. Az önce taktığı gözlüklerini çıkardı aniden. "Üst katınız kiralık mı?" dedi. Dönüp eve doğru baktım. Dün akşam karanlıktan görememişti herhalde diye düşündüm. Aradığının bu mu olduğunu sordum. Bir bakıma işini görecektir bir yer olduğunun farkındaydım. "Uzak olmak iyi gelecektir," dedi.

Evi gezdirirken annemin burasını aslında aileye kiralamayı düşündüğünü ama ona itiraz etmeyeceğini söyledim. "Depozito ve ilk ay için kira istemez. Annemin prensibi bu," dedim teslim olmuş gibi ellerimi havaya kaldırarak. "Senin annen bir melek," dedi. "Öyle," dedim. Eşyalarını içeri taşıdık. Böylece kiracımız oldu en sevdiğim rock yıldızı. Ama yine bizde kalıyordu. Annem çok sevmişti Rakte'yi. İşe gittiğimde birlikte vakit geçiriyorlardı. Anneme bahçe ve mutfak işlerinde yardımcı oluyordu. Hatta birlikte halı bile yıkamışlardı.

Annem Rakte'nin kim olduğunu haberdardı bu arada. Olan biteni haberlerden takip ediyordu. İsmnin neyi kodladığını sordu bir keresinde. "Rak, rock müzikten geliyor, T de adımın baş harfı." "Adın ne peki?" "Tancan." "Tarcan?" "Tancan." Annem dudak okumakta iyidir ama yine de ufak bir anlaşmazlık oldu aralarında. Rakte adını yazmak zorunda kaldı. Annem gülmemek için kendini zor tuttu. Rakte çekinmeden gülebileceğini söyledi anneme. Onun için de gülünç bir isimdi ve bu konuda ailesine biraz kızgındı. Rakte, Tancan'ın gençken geçici olarak kullanmaya başladığı bir isimdi. Bu şekilde tanınmaya başlayınca değiştirme fırsatı olmadı ve öylece kaldı. Takma adının da gerçek adından aşağı kalır bir yanı yok ya, neyse. Sonuçta bir rockçıdan çok repçiyi andıran bu isimden beklenmeyecek derecede iyi şarkılar yapmış birisi Rakte.

Rakte'nin anısına yapılan programlardan birisini izliyorduk. Lise aşkı aralarında olup biten bazı şeylerden söz ediyordu. Rakte bir kısmının tamamen uydurma şeyler olduğunu söyleyip kadına küfürler etti. Kadın Rakte'nin bazı eşyalarını hala sakladığını söyleyerek kapısında kuyruk oluşturacak koleksiyonerlere yem atıyordu. Geçtiğimiz diğer kanalda aile üyeleri ve avukatı vardı. Rakte'nin mirasıyla ilgili anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Televizyona iğrenerek bakarak kanalı tekrar değiştirdi. Bir filmin sevişme sahnesinin ortasında bulduk kendimizi. İstemsizce güldük. Sonra birden bire neden yalnız yaşadığımı sordu Rakte. Hayatımda birisi yok muydu? Yanlamasına yatıyordum yatakta. Duruşumu değiştirmeden ve bakışlarımı televizyondan kaldırmadan sevdiğimin öldüğünü söyledim. Sessizlik oldu, bir süre konuşmadı. Sonra bunun nasıl gerçekleştiğini merak ettiğini söyledi. "Trafik kazası," dedim. "Başka da bir şey söylemem!" Söylemem, çünkü Rakte'nin konserinden dönerken gerçekleşmişti bu kaza. Radyoda onun en sevdiğimiz albümü çalıyordu. Araba havalanınca sesler kısılmış, yerini uğultuya bırakmıştı. Birkaç taklanın ardından uğultu iyice artmıştı.

Rakte'nin gitarını tıngırdatmasıyla birlikte kendime geldim. "Bunu yaptığım için beni dövmek isteyebilirsin. Karşılık vermeyeceğime söz veriyorum," dedi ve akustik gitarıyla "Kışın Kalın Çorap Yerine İki Çift İnce Çorap Giy Sevgilim" şarkısını çalıp söyledi. Bitirdiğinde gülüyordum ama gözlerim feci yaşarmıştı.

Ertesi sabah erkenden ayrıldı evden. Halletmesi gereken bazı işleri olduğunu söyleyip çıktı. "Halleder halletmez geleceğim." İki gün gelmedi ama. İkinci

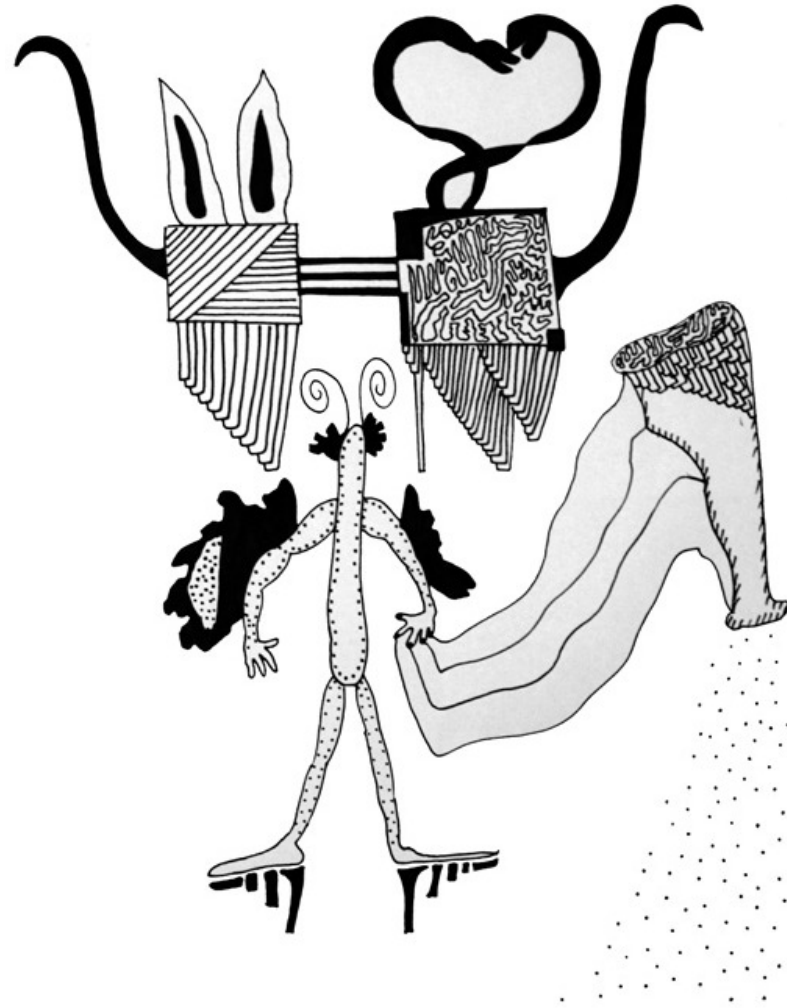
günün akşamı annemle birlikte komşunun doğumu için hastaneye gittim. Sağlıklı bir doğum oldu. Annemin biraz daha durması gerekiyordu. Ben erkenden döndüm. Bahçeye girdiğimde üst katın ışıklarının yandığını görüp sevindim. Merdivenleri çıkarken çalan şarkıyı duyabiliyordum. Sesini biraz fazla açmıştı. İçeri girdiğimde tavanda asılı olduğunu gördüm. Müzik çalarında sonradan Pagoda'ya ait olduğunu öğreneceğim Death to Birth çalıyordu. Masanın üstünde bazı resmi evraklar vardı, yanlarında da bir not. Gömülmeden önce dinlemek istediği beş şarkı;

- 5) Pagoda – Death to Birth
- 4) Muse – Unintended
- 3) Rakte – Hiç Göremeyeceğimiz Güzel Cenaze Çiçekleri
- 2) Teoman – Hiç Kimse Bilmez
- 1) Selami Şahin – Gitme Sana Muhtacım

Dudaklarımı büzdüm ve "Kız meselesi," deyip aldığım yere geri bıraktım notu. Sonra Rakte'yi tavandan indirip bahçeye, Haylaz'ın yanına gömdüm. Üstünü örtmeden önce dilediği gibi dinlemek istediği şarkıları dinlettim tabii. Şimdi en sevdiğim kadın, en sevdiğim köpek ve en sevdiğim rock yıldızı bahçemde yan yana yatıyorlar. N'olur n'olmaz diye belki ben de kendim için bir liste yapmalıyım. Annemin ise herhangi bir şey dinleyemeyecek olması ne üzücü.

Recep Şener'in "En Sevdiğim Rock Yıldızı" adlı öykü taslağından uyarlanmıştır.

Meşgul Ekrem Bey

Ben mecbur kalmadıkça otobüse binmem efendim.

Otobüsler çirkin, sivilceli, liseli oğlanlarve ağızlarını kapatmadan sakız çiğneyen yağlı saçlı kızlarla doludur. Bunların babaları toyken, muhallebicilerde komşu kızlarıyla buluşup onları bir süpangle ve iki plastik kaşık ile kandırmaya çalışan adamlardır. Ucuz tütün içmekten sararmış parmaklarıyla kızların elini tutmaya yeltenirler. Anneleri ise, on yedi yaşına basar basmaz hiç tanımadıkları bir adama varırlar, hayatları mutfakta pirinç ayıklamakla geçer. Ömürlerinde muhallebici görmemişlerdir. Onların kızları da -işte şunlar gibi - okul eteklerini bellerinden kıvrıp kısaltır. Bu kızlarliseyi güç bela bitirirler. Anca tezgahtar olurlar. Bir lüks mağazaya kapağı atmaya görsünler, üç kuruş paraya sigortasız çalışmıyorlarmış da, dükkan babalarınınnmı şgibi içeri her gireni baştan ayağa süzerler. Akbaba gibi tepende dolanır, neye elini atsan "Senin ona paran yetmez," der gibi bakarlar. Sülalesi bir araya gelse içerideki bir çöpü alamayacaklarını bildikleri mağazada sana caka satarlar. İşten çıkınca kendileri gibi kızlarla kol kola girer, annelerinin tembihlediği üzere yollara düşerler. "Bana bak, gözünü aç da zengin bir herifbul yaşın geçmeden. Anan gibi olma." Evet efendim, aynen böyle derler. Bu kızçağızlar da ucuz parfümlerini sürüp gözlerine kat kat sürmeler çekerek,tabanı kim bilir kaç kez tamir görmüş topuklu ayakkabılarıyla en nezih semtler ekoca aramaya giderler. En tatlı halleriyle size iltifatlar ederler, dillerinden "hayatım", "canım" lafları düşmez. Öyle gözünüzü boyarlar ki, size aşık oldular sanırsınız, oysa bunların tek derdi paradır. Çok afedersiniz, sizi inek gibi saçarlar; anaları, parasını sizin ödediğiniz basmalardan kaç bayramlık diktirirde ruhunuz duymaz.

Ben hiç aşık olmadım efendim, gerek görmedim.

Mesaisi fazla. Tanışmasıydı, flörtüydü, gece gezmesiydi,çiçeğiydi, hediyesiydi, kavgasıydı derken insanın çok zamanını alır. Aşk, boş adam işidir; meşgul adamın aşkla meşkle işi olmaz. Anneciğimin ısrarı üzerine,bir seferinde, ahabımız bir ailenin genç kızıyla flört etmiştim. Daha ilk buluşmamızda kravatımı düzeltmeye kalkışmıştı. Ne münasebetsizlik! Ailelerimiz bizi birbirimize uygun görmüşler, evlenmemize karar vermişler, küçük hanım da ilk günden beni kocasını ilan etmiş. Ne densizlik! Neyse ki küçük hanımın babası sağ olsun, beni nişanlanmaktan ve akabinde ömür boyu evli olmaktan kurtardı. Kendisini hâlâ minnetle anarım. Sanmayın ki beyefendi evliliğimize karşı çıktı, bilakis kendisi en heveslisiydi bu işin. Hanım kızımız da maşallah hık demiş babasının burnundan düşmüş. İkisini yan yana görünce, elli yaşında bırıklı bir kadınla ömür geçiremeyeceğimi anladım. Ne zaman bu konunun bahsi geçse, hafızamı zorlar, genç hanımın yüzünü hayal etmeye çalışırım ama nafil. Ne zaman o hayal meyal hatırladığım yüze bir bıyık eklerim, işte o an sureti bütün hatlarıyla gözümün önüne gelir.

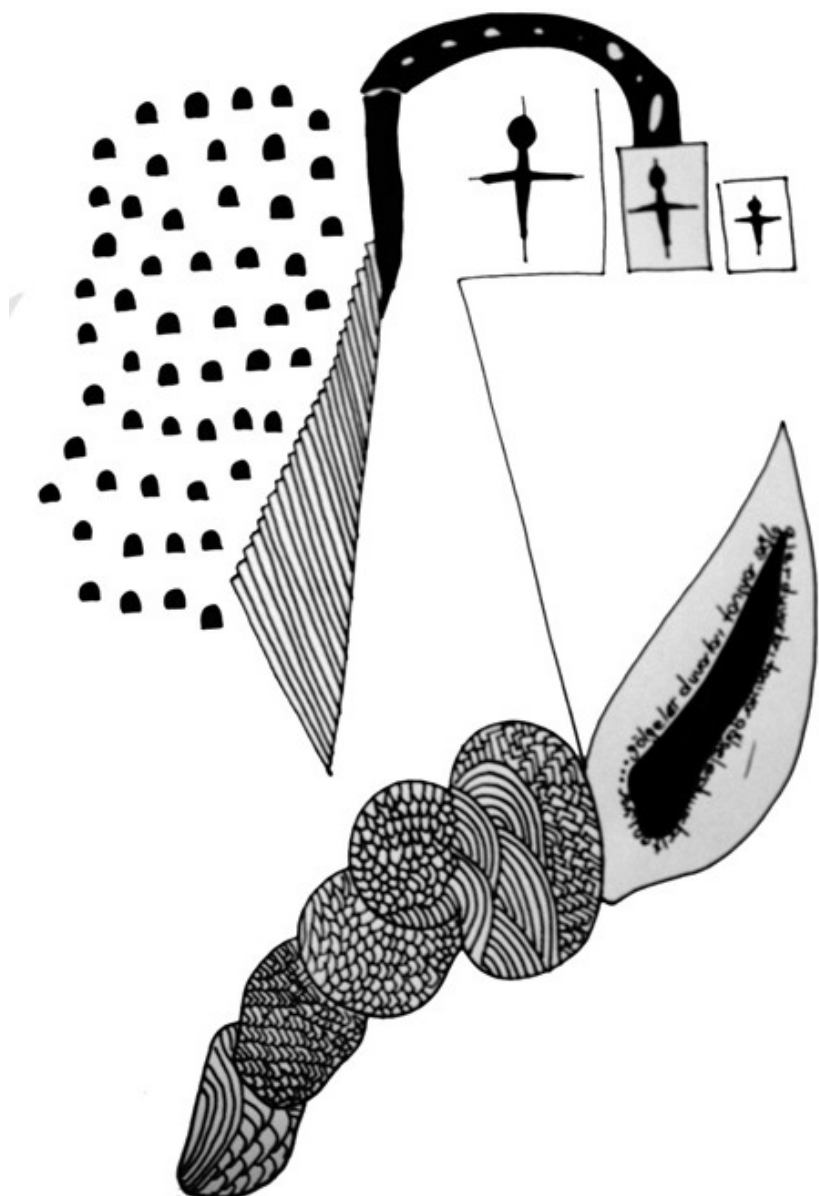
Başımdan geçen tek evlilik teşebbüsü budur efendim, dahasına da niyetlenmedim.

Efendim insanlar, sırf evde elbiselerinin fermuarını çekecek biri olsun diye evleniyorlar. İtiraf etmese de kız kardeşim, otuz sekiz yaşında, bizzat bu kaygıyla evlenmiştir. Düşünlerine gitmedim, zarif bir telgrafla kendilerini kutladım.Zira ailemle bağlarımı koparalı yirmi yıl kadar oluyor. Aklınıza bir şey gelmesin, aramızda tek bir husumet, tek bir kavga yaşanmamıştır. Bağlarımı da bu yüzden kopardım zaten. Anlamadınız değil mi? Anlatayım. Bir sabah gazetenizi okuyup orta şekerli kahvenizi içerken birden bir telefon gelir olabilecek en acıklı ses tonu ve acımayla karışık kibirle "Teyzeniz vefat etti, başınız sağolsun." derler. Bütün tadınız kaçır, üzüntüye kapılırsınız. Teyzenizle olan anılarınızı düşünmeye başlar, bütün gün yapacağınız işlerden geri kalırsınız. Oysa,aileyle bağlarınızı koparır, onlardan uzaklaşırsanız, hastalıklarına,ölümlerine üzülmezsiniz. Cenazeye gitmenize, taziye kabul etmenize gerek kalmaz. Zaten yas, boş adam işidir.

Hayatta esas olan meşguliyettir. Etrafınızda olup biten birçok şeyin sebebi boş gezmekten, boş düşüncelerden, boş sohbetlerden ve dünyaya boş gözlerle bakmaktan ileri gelir. Meşgul adam hastalanmaz, vücudunu dinleyecek vakti yoktur. Vücudunuzu dinlerseniz bir gün böbrek taşı düşürür, ertesi günzatürre olursunuz. Meşgul adam üzülmez, üzüntüye ayıracak zamanı yoktur. Üzülürseniz"dertleşme" kisvesi altında saatlerce boş konuşmalara muhatap olursunuz ki; o dertleşmeler kimseyi bir yere götürmez. İnsanın kederini artırır. Keder de takdir edeceğiniz üzere yine boş adam işidir. İnsan boş durmamalı, her dakikasını bir meşguliyetle doldurmalıdır. Sırf bu inancım nedeniyle şu yaşına kadar bir işe girip çalışmadım. Niye? Çünkü vaktim yok. Çalışma hayatı, insanı kendinden uzaklaştırır. İş dediğiniz, her kabalığı meşrulaştıran, çalmayı mübah gösteren, insanı kendi meşgalesinden alıkoyan bir hastalıktır. Büyük bir bankada müdür olarak çalışan bir ahabımın oğlunu gördüm geçenlerde. Bana hevesle "bankamız bu sene şu kadar kâr etti, şu kadar ciro yaptı" diye anlattı,benden bir takdir, tebrik beklerken "efendi oğlum, banka kazanıyor da size ne oluyor? Söyler misiniz, sizin cebinize ne giriyor?" dedim. Yüzü bembeyaz oldu,bir şey diyemedi. İşte bu insanın kendine yabancılaşmasıdır. Bu iş dediğiniz, her gün -çok afedersiniz - eşek gibi çalışıp elalemin adamlarının ceplerini doldurmakla övünecek hale getirir insanı.

Müdür oğlumuzun babası, hayattaki üç arkadaşımdan biridir. Biri büyüdüğünüz mahalleden, biri liseden, biri de askerlikten olmak kaydıyla bir insana hayatı boyunca üç arkadaş kafidir. Fazlası, insanın zamanını alır. Biraraya geldiğimizizde politikadan, spordan, dinden, hastalıklardan ve mahalle dedikodularından asla bahsetmeyiz. Kendileri de iyi bilirler ki; politika konuşmak kişiye fayda sağlamaz, bilakis zarar verir. Dünyadaki tüm politikacıların sahtekar olduğu ubilmeniz bu konuyu açmamanız için yeterli bir sebeptir. Elinde iktidarı bulunduran kimselere, söz gelimi başbakan, idari müdür, muhtar ve hatta apartman yöneticisine bile güvenilmez. Yöneticilik, çalışanların çalışıp çalışmadığını kontrol etmekten başka bir halta yaramayan boş bir meslektir;yapacak gerçek bir işleri olmadığından, tüm bu müdür sınıfının kafası çalmaya çırmaya ve insanları ezmeye çalışır. Tarafıma, otuz beş yıldır yaşadığım apartmanın yöneticisi olmam konusunda gelen istekleri de bu prensiple defalarca geri çevirdim. Her ayın beşinde aidatımı kapıcıya teslim eder, kapımı kapatırım. Apartmandan toplanan paraların bir kısmını cebine indirdiği söylentisi dolaşan yöneticinin haline de acırım.

İnsan, söylentiden, dedikodudan kendini korumak istiyorsa dikkat çekmeden yaşamalıdır. Komşuyla fazla yüzgöz olunmamalı, mahalleliyle mesafeli bir ilişki kurmalıdır. Hele, semtin esnaflarına kati suretle yüzverilmemelidir. Akşamüzeri iki hoşbeş ettiğiniz manav, siz daha köşeyi dönmeden sizinle ilgili en olmadık lafları çıkarır, hele ki tuzağa düşüp birlikte etrafı çekıştırmeye başlarsanız artık ne itibarınızdan ne de aldığınız sebzeden hayır bekleyin.Dedikodu boş adam işidir, meşgul adam başkasını konuşmaz, sadece kendiyile ilgilenir. İllâ konuşması gerekiyorsa kendi kendine konuşur. Zira insan kendisinin en sahici dostudur. Sakınmadan her derdini paylaşabilir, yalan söylemesine, kibarlık göstermesine gerek kalmadan her konu hakkında saatlerce kendi kendine tartışabilir. Yalnız, yolda veyahut çay bahçelerinde kendi kendinize konuşmak iyi bir fikir değildir. Sizi meczup zannedip gülen olabilir. Ya da dua ettiğinizi zanneden lastik pabuçlu, çingene pembesi örtülü genç kızlar size zoraki gülümsemeleriyle acıyarak bakabilir. Dışardan gören bilmez ki; dua etmek için inanç gerekir, benim inancım yoktur. Allah'la pek işim olmaz, onunla da bağlarımı koparalı çok oluyor. Yük, efendim yük. Başına bir hal mi geldi hemen suçu Allah'a at, hasta mı oldun hemen yaradana sığın. Din,insanlığın en büyük mesaisidir. İnsanı güçsüz kılar, kendine olan saygısını azaltır. Mahallenin en büyük akşamcılarının deprem olduğu akşam sokağa -çok afedersiniz- don atlet fırlayıp mollalar misali hu çekmeleri hâlâ hafızamdadır.Yaşına başıma bakıp "bey amca dua ediyor" diye düşünerek önümden saygı ile geçen hanım kızların selamlarını alır, cebime koyarım. Selam alıp vermek kısa süren işlerdir, insanı çok meşgul etmez. Bazen yaşça daha büyük hanımlar hafif gözsüzerek geçer önümden. Zarafetimden kaynaklanan bir içgüdüyle ne kendilerini kıracak bir edayla ne de kendilerini fazlaca cesaretlendirecek bir bakışla selam veririm. Halimiz tavrımız çokça ortada olduğundan doğma büyüme İstanbullu olduğumdan şüphe etmezler. Özellikle genç hanımlar etraflarında böyle beyler görmekten haz eder. Ancak ben kimi yaşıtılarım gibi, sırf uzaktan gören "İşte tam bir İstanbul Beyefendisi" desin diye kafamda fötr şapka elimde bastonla dolaşmam. İnsanlar bakıp sizi beğensin diye giyinip kuşanmak, bu kaygıyla sohbet etmek boş adam işidir. Boş adamın, rahat adamlardır. Bunların canı hiç sıkılmaz. Kolay kolay bir şeyden şikayet ettikleri görülmemiştir. Restoranda önlerine konan salatanın en buruşmuş marulunu bile büyük bir iştahla yerler. Başkasının evinde kendi eviymiş gibi gamsız, rahat uyurlar. Sorsanız kendilerine "uyumlu"derler ama bildiğiniz karakersiz adamlardır bunlar. Çay bahçeleri de tıpkı kıraathaneler ve meyhaneler gibi boş adamların mesken tuttuğu yerlerdir. Zaten çay bahçelerinin müdavimleri, bu otobüslerdeki çirkin sivilceli oğlanların ve yağlı saçlı kızların anne babalandır.

Piç Cücü Çalışıyor

– Bilge Güler

-I-

Cücü'nün Yeri

Gülhan, diyor, bu kez öyle çok ve enayi gibi seveceksin ki, senin o kalbin çatlayacak diyor. Ötüşünü fazla kaçırmış bir kuş gibi çatlayacak, diyor.

Akıbetim artık peşinen söyleniyorsa, bu herhalde yeni bir uygulamadır.

Azrail (A.S.) bu sefer Cücü kod adlı, ilk bakışta iri olduğu anlaşılan bir şahıs. Karşısında oturuyorum ve kızıl gözleri, eteğimden arta kalan her ne varsa bacak namına, üzerinde gezinip duruyor. Bir pis bakıyor sapık. Allahsız.

Ben daha yeni uyanmışım!

Bilemiyorum artık kaçınıcı uyanışımı uyandığımda yeni yaşantıma, rüküş bir disko topunun ışığı gözümü alıyordu. Tıklım tıkış, tavanı alçak olan bu yerde, kulak eskiten bir müzik eşliğinde, bazı kadınlar ve bazı adamlar dans ediyordu. Durmaksızın bunlar, birbirinin terini kokluyordu.

Beni nereye koyacağını yine bilememiş yüce makamımız; hal böyleyken yepyeni bir azap ve akıbete salındım. Son lakabıyla bu Cücü, beni gönlünce öldürsün dursun diye. (Gülhan besbelli yine karaya vurmuştur, karaya vurup da yan yatmıştır. Yeni ömrü herhalde kısacık biçilmiştir. Geceyse şafağını, gündüzse akşamını zor görecektir.) Dünya elbette aynı topaç, havası hoş, götünü göbeğini saldıkça salar. Şehirlik yerde de olsa olsa, Gülhan'ın tenine sulanan bir avuç zulmet toprak bulunur. Kanıksadım. Şaşıramam. Uyanır uyanmaz baktım ki kızıl gözleriyle Efendimiz Cücü (A.S.) karşımda, ben de eyvallah dedim ve attım başımı geriye bir tavuk misali, birkaç kahkahayı salıverdim ortama. Çünkü elden ne gelir! Çünkü yerinde ve zamanında ve *ay sinirlerim bozulduğunda*, bir kalaşnikof gibi gülmem gerekir. Fakat hakikaten bu Gülhan'ın bahtına tükürsünler. Yazıla yazıla ona, hep aynı rol yazılır. Kısacık ömürlerinden hiçbirinde o, hiçbir sefayı sürememiştir.

Adam hâlâ *Gülhan*, diyor, *bu kez öyle çok ve enayi gibi seveceksin ki, senin o kalbin çatlayacak* diyor.

Cücü, işte bu mekanın işletmecisidir.Devren kir alıyor, kapısından istediğini sokuyor, istediğini sokmuyor. O böyle iş de tutar arada, ticarete merakı var, hobi de edinir, alır satar da, batır çıkar da, önemli değil, arkası nasılsa sağlam. Efendim işte burası da onun girişimci ruhunu sergilediği sahalardan biridir. Cücü kalkar can alır, ticaret yapar,kalkar canlar alır. Uhrevi olur pezevenk, dünyaya iner sonra. Dünyevi olur Piç Cücü, arşa çıkabilir ve hepsinden önemlisi, mekan işletebilir. Lakabı resmen Piç Cücü'dür zira emrinde bir düzine adam hazır bulunur ve zaten, arz yüzeyinde kendine seçtiği bu esmer yüzden şıpır şıpır damlayan şey de piçliktir. Posta koyabilir Cücü, posta yiyebilir, kılıcını çekebilir kınından. Kendine yakıştığı gibi. Tam da hoşlandığı gibi. Her yeri dökülse bile, işlettiği bu mekanın makyajı şatafatı su götürmez. Tavanı alçaktır buranın, uğultusu boğucudur. Burası sidik,ter, deniz, toprak, kan, kusmuk ve kükürt kokmaktadır.

İşte bu cazibe merkezinde Cücü'nün karşısında otururken ve aval aval bakarken etrafa ve Cücü'nün kıllıyüzüne, içimde ansızın, tarifi namümkün bir yaşama inadı hasıl oldu ve Cücü'nün bana peşinen müjdelediği bu seferki akıbetime, kalbimin çatlayacağına bir itiraz edeyim istedim. Şöyle ki, biz Cücü'yle pis bakışlarımızı yarıştırarak otururken surat surata, sağ bacağıma attım sol bacağımın üzerine, eteğimi sıyırdım, vamp birof çekerek ve başımı yine geriye atarak bir tavuk gibi, kendimi şekilden şekle soktum, makyajı eksiksiz gözlerimi

çevirdim yuvalarında. Fingir fingir şöylededim hatta: "Hah! Görelim bakalım, Cücü Efendimiz (A.S.), kim çatlatabilirmiş benim nasır tutmuş yüreğimi!" Böylelikle meydan okudum, bu seferki akıbetime inanmamış göründüm.

Ve de bunlar tabii ki işe yaramadı! Bu şuh-i nazende tavırlar, bu cilveler işe yaramadı ve Cücü zaten gecelerin adamı ve zaten kızıl gözlerinden bitmek bilmez özgüvenini taşırır, zaten görmeyeli vücut yapmış, semirmiştir, iğrenç beyaz fanilas kaslarına yapışmaktadır,terden ıslak ıslaktır fanılanın göğsü ve bu Cücü olacak ızbandut, zaten her yerine değen dişi nazarların tadını çıkarmaktadır. Kendisi bilmukabele, bunlara yan bakışlar da fırlatmaktadır. Apışını yayarak karşımda oturur, rahat davranır,ardı ardına yuvarlar kadehleri. Piç Cücü!

Enayi, dedi yeniden, tüm bu avantajlarıyla, sanki kırk beş dişle tok tok gülererek, bana enayi demeyi sürdürdü Cücü.

Biz bir süre restleştikten sonra kalk dedi Gülhan, kalk. Akıbetin burada değil. Kalk ulan,dedi, Gülhan, tavuk gibi bakma öyle. Sen bu evrenin ve dolayısıylahepimizin stres topusun. Kalk dedi akıbetine gidiyoruz, hesabını görmeye. Kalk dedi infazına. Kaçış yok.

Cellat.

Cücü'nün Arabası

Fakat diye ekliyor Cücü, senden önce aradan çıkarmam gereken ufak bir iş daha var.

Kolumu mıncık mıncık tuttu, çıkardı beni dışarı. Cadde var, ötesi bilindik bir deniz. Bir diğer yaz gecesi ölçüsüz İstanbul'un. Binalara bakıyorum, İstanbul gibi veya İstanbul değil gibi.

Arabasını gururla gösteriyor, ki bu bir Enzo'dur. Kırmızı, üstü açık ve ama nasıl yeni. Popişim koltuğa değdiği an basıyor gaza. Önümüzdeki yol soyut bir yere varacakmış gibi upuzun akıyor ve bizim ufkumuz gayet belirsiz.

Cücü'nün kızıl gözleri gözümü aldığından fark edemedim. Aniden kulağıma çalınan ses, şiddetli bir çarpmayı, feci ve ani bir ölümü anlatıyordu. Başımı ardımıza çevirip baktığımda, Cücü'nün benden önce aradan çıkaracağı ufak bir işten kastını dehşetle anladım.

Ardımızda hareketsiz yatan ve hızla ilerlediğimiz için gittikçe küçülen, her şeyden önce bir insan evladıydı. Gaz kesmedi direksiyon başındaki insafsız, devam etti yoluna. Cücü'nün hususi aracının tekerleri ardımızda kalan asfalt üzerinde, gecenin siyaha boyadığı bir ıslaklık bırakıyordu. Cücü, kırmızı arabasıyla, cezai müeyyideden muaf, dehşet saçıyordu.

Gülhan dedi Cücü, nasılmış? Önümüze çıkmadı o. Önümüze çıkacak oldu. Önümüze çıkmak üzere yola şöyle bir ayak bastı ve ne olduğunu gördün. Senin kafanda bazı yanlış fikirler oluşabileceğini fark ettik. Onun kafasında da bazı yanlış fikirler vardı. Mesela olmayacak şeyler ummak şeklinde.

Gülhan, dedi, Gülhan Hamarşıya! Lamba ışığına bir ümit yanaşan sinek. Dışı İkarus. Rezil kadın! Tabii ki durmam ve yola devam ederim. Çünkü buna yetkim vardır.

Cücü işte böyle onurunu kırar insanın. İşte benim tanıklığım. Elemim mideme, midemden yüreğime yürüdü. Cücü susmak bilmiyordu, kapıldığım dehşet ve üzüntüyle boyuna alay ediyordu. Bir ağlama aldı beni. Çırpındım. Saçına başına atladım Cücü'nün. Halime güldü.

Farz et ki Gülhan, bu ana kuzusu da tarihin hiçbir yerindedir. Akılcığında bazı meraklar ve temennilerle, kaldırımdan dışarı atıp ayağını, benim arabamın hızla geçeceği yola basmaya niyetlenmiştir. Biz buna müsaade edemeyiz. Neticeyi sen de gördün: söndürdük. İsterse bütün anlamlar gömülü olsun içlerinde, onun gözlerinin feri de evrenin bir köşesinde, gayet iradi bir biçimde söndürülmüştür. Gün ağarınca senin gibiler de, insanlığın asfalt ve benzin devrine yakışanı yapacaklar: üç beş parça gazete sayfasıyla örtecekler onun üzerini. Gençten biriydi, bilgin olsun.

Senin yüreğin götürmez.

Bil ki yüreğin götürmesin. Yaşayama. Baştan demem buydu ya, sen bir budalasın, anlayamadın. Sen bunları aklına sığdıramazsın. Ancak ve ancak cayır cayır ağlayıp şakak zonklattır, atardamar patlatırsın. Sanki biz daha kötüsünü yapmamışız gibi, şaşırarak cançekişirsin sen Gülhan. İşte senin yanında Piç Cücü, çalışıyor. Sen de Cücü'nün arabasına binmişsin, bu utancın altında iki büklümsün. İşte kızıl vedehşetengiz gözlerim. İşte senin aczin! Şimdi hiç ağlama yani. Bu gibileri buz deryaları üzerinde çıplak ayak yürütmüşlüğüümüz var. Daha büyüklerini bunların üzerlerine salmışlığımız. Azmettiriciliğimiz var bizim. Gülhan, bunlar zaten sıklıkla görür dünyanın kaç bucak olduğunu. Gözleri nasıl da büyür, nasıl da anlayamazlar! Sebebini hiç anlayamazlar. Sen de rezil cilverlerinle bu sebeplerden sual edemezsin. Enayi! Senin bu manzara karşısında ancak ve ancak, eleminden kalbin çatlayabilir. Ağlama pasif! Kalırsın böyle işte.

Cücü'nün Basireti

O bunları söyledikçe, öfkemden ve damarlarımın sancısından, bıraktım ağlamayı. Zaten tırnaklarım da Cücü'nün teninde herhangi bir yara açamamıştı.

Benim genel olarak sevdiğim doğrudur. Bugün bile bunları düşündüğümde, diyorum ki, kim olsa aynısını yapardı.

Korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmadım. Kalbim çatlarken artık konuşamaz olduğumda ve Cücü, şiddetinde ve şımarıklığında ısrar edercesine hiç mi hiç hız kesmediğinde bile, sabahını edemeyeceğimin aşıklaştığı bu yaz gecesinin yelini yerken yüzüme, yanında öylece ölerек durmakla, son düşüncelerimi düşünmekle yetindim. Anlaşıldı. Cücü'nün yine alay ettiği bu Gülhan, bir sonraki seferi bekleyecek.

Ama insan bazı şeyleri düşünmeden edemez. Ben de "Cücü bir sonraki sefer şayet olursa", diye düşündüm, "elimde bir piştov bekle. Olmadı kaçırım senden Cücü" diye düşündüm. "Kaçar ve elimde bir odunla, o olmadı bir lav silahıyla geri dönerim" diye düşündüm. "Sıkıyorsa uyandır yeniden. Zifir karanlıkta uyandır, bakalım şafağı hangimiz görececek bir sonraki sefer", diye düşündüm.

(Kurnaz pezevenk, meğer düşüncemi de okuyormuş.)

Bu noktada Piç Cücü'nün yüzü düştü, yavşak sırtışı silindi gitti. Büzüşüveren ağzının ortasına, kara kirli sakalları arasına, endişeli bir asabiyet geldi yerleşti. Yine de bozmadı istifini ve daha da bastı gaza. Gülhan ama bir sonraki sefer hiç gerçekleşmeyebilir. Ne bildin seni yine diriltip ayağa dikeceğimizi? dedi. Konuşamıyordum zaten ama Cücü, konuşamadığımı ve birazdan canımı teslim edeceğimi bildiği halde sesinden telaş akıyordu. Cücü'de daha önce hiç görmediğim, hem de rahatlığına ve lükslerine tezat bir telaşı bu.

"Cücü, sakın ol bebeğim" diye düşündüm. "Paşa gönlün bilecek onu. Ama sen," diye düşündüm, "bana muhtaçsındır. Bunca iş yükü arasında, bunca meşgale ve zalimlikler arasında gözlerin, eline şu evrende verilmiş tek oyuncak olan bu zamansız ve mekansız maktulünü, yani Gülhan'ı arayacaktır. Ben olmasam da kimi arayacaktır? Ben ve o açıkta bıraktığın ceset kardeşim olmasa da kimleri arayacaktır? Mutlaka birilerini arayacaktır. Hem biz olmasak zaten kimlerin varlığı vesile olur kadrini kıymetini kanıtlamana?" diye düşündüm.

Birkaç dakikadır ölmemiştim ve son düşüncelerimi düşünmeye devam etmiştim ya, daha bir hırslandı bu. şaşırdı çünkü, düşünsene, kalbim çatlıyor fakat bir yandan ızanım işliyor.

Keskin bir fren yaptı. Arabayı sağa çekti Cücü. Kontağı kapattı. Görgüsüz arabası kesti sesini. Cücü, öfkeyle bana doğru çevirip artık hırsta nkararmış yüzünü ve kızarıp belermiş gözlerini, yüzüme bir yumruk gibi baktı, baklayı çıkardı ağzından: Nedir dedi, bu nankörlüğün? Nedir yani Gülhan, yoksa seni bir işe mi koşmalıydık, öyle uzun ve uğraştırıcı bir ömür mü biçmeliydik sana? Bir sürüngen gibi! Hem böyle kırmızı bir araba da alamayacaktın. Ne yapacaktın o zaman? Hapa başlayacaktın. Hap içecektin hap!

Sonra devamı gelemedi sözlerinin. İki eliyle sıkıca kavramıştı direksiyonu, başını öne eğmişti ve huzursuz bir at gibi burnundan soluyordu. Yalnız, biraz sesi de titreyerek, şunu eklemekten edemedi:

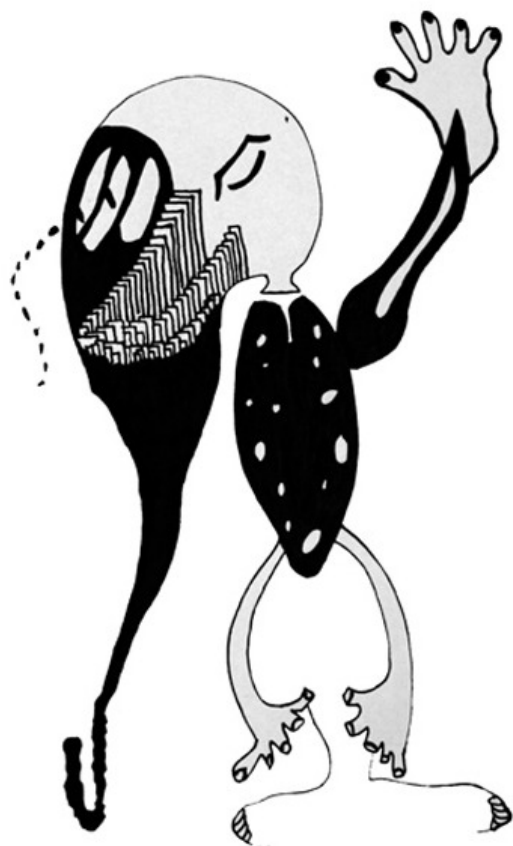
Mesela ben de çok çalışıyorum ama en azından kırmızı arabam var, tamam mı!

şaşırdım kaldım, tam da ölüyordum, beni bir gülme tuttu. Cücü, aksine, dokunsam ağlayacak hiddetinden! İri cüssesinde gülünç duran çocuksu ciddiyeti ve bunca karşılaşma ve münasebetten sonra bile beni (ya da başka bir kimseyi) hiç tanıyamamış olduğuna işaret o güdük muhayyilesi, muazzam bir kombinasyon oluşturunca, eh ben de insanım yani, maalesef tutamadım kendimi. Dilsiz kahkaham gecenin sessiz ortasında, meçhul karanlıkta çınlamaya başladı.

Neticede bu Gülhan da, Cücü'nün kalın ve odunsu parmakları boğazına dolandığında hesabı nihayet kesilirken bile, o ağır lahzaya aldırış edemez oluyordu. Maktul Gülhan, Cücü'ye kolaylık olsun diye başını atıp geriye, boynunu teslim edip onun kaba saba ellerine, bir kalaşnikof gibi, hoşgörü ve olgunlukla gülüyordu.

Gülhan, yine ister istemez içinden ama Cücü'nün duyabileceğı şekilde ve son olarak, "Bu kez yenildik, ama bir dahaki sefere biz yeneceğiz" diyordu.

Bay Ba:

Baylar Bayanlar. Bugün burada birazdan başı giyotinle kesilmek suretiyle öte dünyayı boylayacak bu genç adam için toplandık. Bu günahkar ruh için artık elimizden tanrısının onu affetmesini dilemekten başka şey gelmez. Baylar! Bayanlar! Sessizlik lütfen. Giyotinle dediğimde yüzlerinizin aldığı şekli gördüm, bazılarınız bayılacak kadar fenalaştınız. Evet bu çağ için çok ilkel bir idam yöntemi, hele bizim gibi ultra gelişmiş bir gezegen için hiç bir koşulda kabul edilemez. Ancak ve ancak tek bir istisna, çok güçlü ve asla yadsınamayacak bir sebep bizi bu ilkel, bu çirkin yönteme başvurmaya mecbur kıldı. O istisna da hepinizin tanıdığı,bazılarınızın ne acı ki sevdiği, çoğumuzun saygısını kazanmış bu genç adamın işlediği akıl almaz suç! Bay Tranco hepinizin bilgisi olduğu üzre, kısa bir zaman önce güzel, küçük sevimli topraklarımıza geldi. Hatırlarsınız,yardıma muhtaç bir bebek gibiydi. Geldiği yer onu çok yormuştu, çok mutsuzdu, acılıydı, gözünden ferini çalmıştı hayat, gözlerine baktığınızda yansımanızı göremiyordunuz bile, sadece kopkoyu bir karanlık... Her anlamda bitmişti ve tek bir istekle kapımızdaydı; ruhunun sükun bulması,sakinleşmek, dinginleşmek, ruhen ve bedenen rahata kavuşmak, ayaklarını sıcakkumlara gömüp soğuk limonata yudumlamak...

Evimize geldi. Burayı, bizleri nasıl bulduğu ilk zamanlar tam bir muammaydı. Ama sonra öğrendik, bizim sevgili Mina'mız getirmişti onu buraya. Bilmeden elbette. BayT ranko... Ah Tranco Buskas. Ölüp gideceksin birazdan. Baş belası başına yaklarıma kapanacak, belki son kez yalvaracak başışla diye. Zalim, acımasız Tranko. Sen anlat hikayeni haydi. Gezegenimize ayak basan son dünyalı olmanı dilerim. Anlat ve öl. Haydi.

Böyle dedi Bay Ba ve sözü kirli bir mendil gibi Tranco'ya fırlattı.

Ama Tranco hiçbir şey demedi. Ve demeyecekti de.

(Sessizlik)

(Huzursuzca homurdanan kalabalık)

(Bir adam bağırdı: Konuşsana Tranco!)

(Yine sessizlik. Sonra homurdanmalar. Bir kaç bağırış daha. Kaluha Meydanı'nda Tranco Buskas'ın son anlarını izlemeye toplananlar için bu böyle devam edecek, Tranco'nun ağzından çıkan tek bir kelime bile duymayacaklar. Sadece siz bilecekeseniz gerçekleri. Evet, öykümüzün bundan sonrası sizlerle Tranco Buskas arasında geçecek.)

Laleli'den dünyaya Laleli'den dünyaya...

— Emel Altay

Bu bir öykü olduğu için bunu yapabiliyoruz; yani ben içimden konuşuyorum ama siz duyuyorsunuz. Herşeyi anlatmamı istedi Bay Ba. Çok beklerler. Onlara tek kelime etmem için kafamı kesmeleri gerekir... O zaman da çok geç olur. Ha ha!

Adım Tranco Buskas falan değil tabii ama yine de öyle farz edelim çünkü gerçek adımları bilmenizin bir anlamı yok. Yani biz insanlar için bir ad nedir ki zaten? Ne bileyim mesela bir renk olsaydım adımın bir anlamı olurdu. Biri söyledi mi gözünüzde canlanırdım çünkü. Çiçek olsaydım kokum burnunuza gelirdi. Kekolsaydım, adım da frambuazlı çikolatalı taze düşler olsaydı ağzınız tatlanırdı ama yani tanrı aşkına Alex, Joseph ya da Ali, ne anlamı var...

Of öyle yorgunum ki. Bir de ölmeden size hikayemi anlatmam gerekiyor. Bilemiyorum belki kafam gövdemden ayrıldıktan sonra da biraz vaktim vardır ya da belki öldükten sonra da içimden konuştuklarımı duyabiliyorsunuzdur. Ben yine de beni dinlediğinizden iyice emin olmak istiyorum. Bu yüzden tüm yorgunluğuma rağmen bir çırpıda anlatacağım olan biteni.

Çok yorgundum. Çok fazla. Ve bu geçici bir yorgunluk değildi. Abartılmış bir şey de değil. Çalışıyordum, okuyordum, evliydim, bir çocuğum vardı, bir sevgilim vardı ve bir tane daha ve ben bir başkasına deliler gibi aşkıttım. Onu düşünmekten geceleri uyuyamıyordum. Zaten geceleri çalışıyordum. Bir otelde resepsiyonisttim. Otele hep gece kuşları geliyordu. Her gece bir olay çıkıyordu. Otel leş gibiydi ve kentin bütün leşlerini kendine çekiyordu. Her gece en az bir odanın camları yere iniyordu. Gece otelde benden başka görevli olmuyordu. Odaları üstün körü temizlerken cam kırıkları ellerimi kesiyordu. Hemşirelikte okuyan sevgilimi çağırıyordum yardıma. Kesiklerime tentürdiyot sürüp gazlı bezlere sarıyordu. Sabaha karşı bizim leşhaneye bile huzurun çöktüğü o siyahi mavilikte arka kapıdan çıkıp çöp bidonlarının yanında sevişiyorduk. Boş odalar da vardı ama hepsi öylesine leşti ki... Sonra gökyüzünün siyahi maviliği beyaz beyaz bulutlanınca eve gidiyordum. Karım

ağlayan bebeğimizi emziriyordu. Onu alnından öpüp duşa giriyordum. Duştan çıktığımda ikisi de uyuya kalmış oluyordu. Onların koltuktaki o halleri... Ama duygulanmak için çok yorgundum. Evden çıkıp okula gidiyordum. Tıp fakültesi. Neyse ki tanrı vergisi bir zekam vardır. Ders çalışmadan 3. sınıfa kadar gelmiştim. Asistanlardan biri sevgilimdi ve ders aralarında beni odasına oynaşmaya çağırıyordu. Evli olduğumu biliyordu, bebeği biliyordu, hemşire adayı sevgilimi de biliyordu. Hiç biri umurunda değildi. Sadece beni daha fazla yormak ister gibi bir hali vardı. Tanrım neden herkes ben daha çok yorulayım diye bu kadar çaba harcıyordu? Okuldan sonra hemen eve gidip biraz dinlenebilirdim ama o zaman da işte hayatımın tek gerçeği giriyordu devreye; aşk. Onunla olmak tüm uykulardan güzeldi. Dersler bitince aşık olduğum kadınla okuldan çıkıp her zamanki kafemize gidiyorduk. Her zamanki yerimize oturup, her zamanki kahvelerimizden istiyorduk. O her zaman kullandığı siyah ciltli defterini çıkarıyor, çok ciddi kitaplarını tek tek masaya diziyor, ciddi gözlüklerini takıyor ve başlıyordu sormaya. Saatlerce ders anlatıyordum ona. Gözlerim kapanıyordu uykusuzluktan. Ama ona karşı gelemazdim. Onun bir adı vardı işte bak, adının bir anlamı vardı. Gökkuşağı gibi açılıyordu gözümün önünde rengi, kokusu, tadı... Mina. Ah çok seviyordum. Sanki bu dünyadan değil gibiydi. Tek adım atacak halim yoktu ama onunla geldiği gezegene kadar yürürdüm. Birdenbire girmişti hayatıma. Bu yılın başında öğrenci değişim programıyla sınıfımıza gelmişti. Yanıma oturmuştu, merhaba demişti, adım Mina. Kısa zamanda bağlandık birbirimize. Her akşam ders çalıştıktan sonra birlikte tramvaya biniyorduk. Ben ondan iki durak önce inip çalıştığım otele gidiyordum. Yoldayken tatlı tatlı laflardık, hava nasıl da birden soğudu, aslında en güzeli tramvaya binmeyip yürümek, ben yürümeyi çok severim, ben de, insanı rahatlatıyor, değil mi? değil mi? Gülümserdik. Göz göze. Beni mutlu bilsin istiyordum, neşeli, bilgili, hayat dolu... Evli olduğumu bilmesin, sonra sevgililerimi ve tabii bebeği de... Ne bana ne de beni mhakkımda başkalarına özel hayatımla ilgili soru soracak biri değildi. O yüzden korkmazdım hakkımdaki gerçekleri öğrenmesinden. Ben de çok soru sormazdım. Adını biliyordum işte, çayını şekersiz içtiğini, kahveyi de sade

Başka hiç... Kahretsin. Birazdan öleceğim ve ben hala yalan söylüyorum. Kısa zamanda bağlanmışız birbirimize. Yalan. Mina adımı bile bilmiyordu, beni görmüyordu, duymuyordu. Evet, yalan söyledim size. Tutamadım kendimi. Kabullenmek kolay olmuyor, şimdi bile, ondan... Okuldan birlikte çıkmazdık, her zamanki kafemize gidip kahvelerimizi söylemezdik, benden ders anlatmamı istemezdi. Ah keşke isteseydi. Günlerce durmadan, uyumadan istediği dersi anlatırdım ona. Ama beni görmezdi bile. Sınıfa girmişti. Öylesine, beni fark etmeden yanıma oturmuştu. Saçları... İnsanın ışıık hızını geçtiği tek an ilk görüşte aşktır. Merhaba demiştim, adımı söylemiştim, soğukça gülümsemişti. Olsun. Adını sormuştum, o da işte, "Adım Mina". Bu kadar... Önüne dönmüştü, kitaplarına gömülmüştü, tek kelime etmemişti, ne o an ne sonra...

Nesine aşık olmuştum o zaman? Belki de o garip bir tutkuyla tekrar tekrar okuduğu şiirin dudaklarında yarattığı dua kımıltısına... Her gün okuldan sonra takip ediyordum onu. İçi kitaplarla dolu kocaman bir çantası vardı. Her gün okul çıkışında aynı kafeye gidip kahve içiyordu. Sade. Adını biliyordum, oturduğu semti, ismini, kahvesini şekersiz içtiğini, o kadar. Şimdi bu noktaya gelmişken arkaya bakıp düşününce... Bir manyak gibi Mina'nın peşine düştüğüm zamanlar çok saçma ama çok güzeldi. Onu uzaktan izlerken, kahve içip ders çalışırken o, bir diğer masada ben çay üstüne çay içip... Dinleniyordum biliyor musunuz? Yüzüne bakıyordum. Zaman onun yüzünde farklı akıyordu. Zaman onun yüzünden farklı akıyordu. Sanki bir dakika, bir gün gibi geçiyordu onu izlerken. Uzun bir tren yolculuğundaymışım gibi... Bilmiyorum belki uyuya kalıyordum da uyuduğumu fark etmiyordum. Bir ara buna ciddi ciddi inanır olmuştum. Mina benim rüyamdı, olsa olsa rüya olabilirdi. Bir maraton koşucusu gibi yaşamaya alışmışım ama onun o sessiz varlığı bana diyordu ki; "Otur, sus, konuşma, kımıldama, dur ve işte, kazandın. Ne kolay değil mi?" Yaşlı bir Eskimo'ydum artık. Onu sevdiğimi anladığım an bir buz kütesine binip okyanusa açılmıştım. Öleceğim çünkü. Belli.

Akşamları aynı tramvaya biniyorduk. Tabii onun benim varlığımdan haberi yoktu. Bir şiir kitabı oluyordu hep elinde. Ve dudaklarında hep aynı mısralar.

Çok dikkat etmiştim, hep aynı şiiri okuyordu. Ezberlemiş olmalıydı da elinde kitap olmayınca mırıl mırıl kımıldanan dudakları garip görünür diye kitabı açık tutuyordu herhalde. Ona olan aşkım arttıkça hayatına dair merakım da artıyordu. Bir gün evine kadar takip etmek istedim. İşe geç kalma pahasına otelin olduğu durakta inmedim. İşte bu merakla başlayan yolculuğumun son durağının, giyotinle başımın kesileceği Kaluha Meydanı olacağını nasıl bilebilirdim... Oturduğu semti biliyordum, benim durağımdan iki durak sonra. Durağa yaklaşınca Mina ayağa kalktı. Yol boyunca okuduğu şiir kitabını çantasına koydu. Kapıya yaklaştı. Ben de gözlerimle onu takip ediyordum. Dudakları kımıldıyordu, dediğim gibi o şiiri içinden tekrarlamaya devam ediyor olmalıydı. Sonra... Uyuya mı kalmıştım? Gözümü bile kırpmamıştım size yemin ederim. Fakat işte tramvay yoluna devam ediyordu ve Mina ortada yoktu. Daha ineceği durağa gelmemiştik, tramvay durmamıştı. Durağa gelmeden inmesi mümkün olamayacağına göre... Peki nasıl? Delirdiğimi düşünmüştüm, tamam işte, hoşgeldin şizofreni, merhaba Mina, sen benim hayali aşkımsın. Yok mecazen değil, baya hayali arkadaşın aşkla sevileni gibi... Demek ki bunca yorgunluk, uykusuzluk... Ama nasıl? Mina vardı işte. Ertesi gün okulda birine dönüp "Şu kız..." demiştim sesimin titremesini, gözlerimin deli gibi bakmasını önlemeye çalışarak... "Evet abi" demişti, "Hoş hatun ama fazla havalı, bi selam bile vermiyor". Deli değildim işte. Mina benim hayali aşkımdı doğru ama tamamen akıl fikir yasaları çerçevesinde, platonik dediklerinden... Sonra o akşam da aynı tramvaya bindik ve tramvay durağa yaklaşırken ben yine Mina'yı gözden kaybettim! Nasıl nasıl nasıl? Ertesi akşam yine... Dudağında mırıl mırılı şiir, durağına yaklaşırken ayağa kalkıyor, kalabalığa karışıyor ve püf! İyi de nasıl? Ondaki sonraki akşamlar da bu böyle devam etti. Bir akşam durağa yaklaştığımızda Mina'yla birlikte ben de yerimden kalktım. Nasılsa yüzüme bir kez bile doğru düzgün bakmamıştı, tanımayacağından emin bir şekilde tam dibinde durdum. Neredeyse vücutlarımız birbirine değecekti. İşte o an bir trans halinde hep aynı cümleyi tekrarladığını duydum. Tanrım o kadar acayıpti ki. Gözleri yarı kapanmıştı. İçimden bir rüzgar geçti, ürperdim. Sonra arkadan sessizce yaklaşıp da "ben kimim?" diyen şakacı birinin elleri gözlerimi kapattı sanki. Bir an. Gözlerimi açtığımda tabii ki Mina yoktu ama anlamıştım. Çözmüştüm olup biteni. Demek o cümle... O deli gibi okuduğu şiirden bir dize

Sihirli cümleyi biliyordum, Mina'nın bir büyücü, bir uzaylı ya da onun gibi bir şey olduğunu anlamıştım. Geriye sadece her akşam böyle nereye ışınlandığını öğrenmek kalmıştı. Aklıma geldikçe genç bir kız gibi kıkırdamama engel olamıyordum. Akbil basıp tramvaya binerek ışınlanmak... Ha ha! Bir şiir dizesinin ışık hızını geçecek kadar güçlü olduğuna kim inanır? Ah bu hikayeye kimler inanır? Belki Kaluha Meydanı'ndakiler... Ama hayır! Onlara tek kelime yok. Beni hainlik etmekle suçlayıp kalbimi kırdıkları yetmezmiş gibi bir de kafamı kesiyorlar! O acımasızlar hiçbir şeyi hak etmiyor. Siz belki, beni sonuna kadar dinleme nezaketini gösterirseniz...

Hayatım boyunca roman ya da şiire düşkün biri olmadım. Özellikle şiirden hep uzak durmuşumdur. Ne bileyim, birtakım insanların oturup sırf başka birtakım insanlar okuyup duygulansın diye uydurdıkları bir yığın kelime... Yaşamak dururken... Değil mi ama? Mina'nın tekrarladığı dize çok meşhur bir şairinmiş, eve gidip internette araştırınca öğrendim. İnternetin altını üstüne getirdimdeyse bu dizeyle ya da Cemal Süreya'yla ya da Laleli'yle veyahut tramvayla, zamanda yolculuğun ya da uzaylıların ya da büyücülerin veyahut onun gibi bir acayıpliğin bağlantısına dair en ufak bir iz bulamadım. Bir yandan araştırmalarımı sürdürüyor bir yandan da Mina'yı takip etmeye devam ediyordum. Ve her akşam aynı terane oluyordu. Bir an evvel bir sonuca ulaşamazsam beni fark etmesi kaçınılmazdı ki bir akşam elimden pat diye tutuverdi. Pat diye. O an kalbim durdu, nefesim kesildi, her yer karardı ve dünyam değişti. Tam tamına bu sırayla oldu her şey. Gözlerimi açtığımda Mina'nın dünyasındaydım. Mina'nın ve onun gibi bir avuç şanslı yaratığın. Şanslılardı çünkü dünya denilen çoktan içine ettiğimiz gezegenin insan dediğimiz boku çoktan yemiş canlılarından değillerdi. Şanslılardı çünkü zaman denilen nane onların gezegenlerinde çok daha başka akıyordu. Net rakamlarla konuşmak gerekirse, bizim gezegenimizdeki 24 saat onların gezegeninde 168 saate yani hadi daha da net olayım, bizdeki bir gün, onlarda bir haftaya denk geliyor. iyi ki dedim, iyi ki umutsuzca aşık olmuşum Mina'ya, iyi ki manyak gibi peşine düşmüşüm, ne güzel ki keçi gibi inat etmişim sırrını çözmek için ve işte ne şahane ki artık dinlenebileceğim! Bu zaman meselesini öğrenir öğrenmez gözüm ne Mina'yı ne de başka bir şeyi görür oldu. Artık yalan söylemenin kimseye bir faydası yok. Gözümün önünden şöyle hesaplar geçiyordu: Burada 1

hafta yataktan çıkmadan keyif çatabilirim ve dünyada sadece bir gün ortadan kaybolmuş olurum. Ne muazzam bir şey bu. Hiç bir vicdan azabı duymadan, geride kalmış eş, bebek, sevgili, okul, iş güc bırakmadan, Mina'nın kurban olduğum gezegeninde 3 gün eşşekler gibi uyurdum ve kendi batasıca dünyama döndüğümde sadece 10 saat falan geçmiş olurdu. Diyorum size, çok yorgundum. Tabii bu güzide fikirlerimi Mina'yla paylaşmıyordum. Onu takip ettiğimi daha ilk gün fark etmiş, bunu ona çılgınca aşık olduğum için yaptığımı anlamış. Mina bana dedi ki seni neden buraya getirdim biliyor musun? Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. Mina bana dedi ki bir şiir var. "Siz geniş zamanlar umuyordunuz/Çirkindi dar vakitlerde bir sevgiyi söylemek/Yılların telaşlarda bu kadar çabuk/Gececeği aklınıza gelmezdi/Gizli bahçenizde/Açan çiçekler vardı,/Gecelerde ve yalnız/Vermeye az buldunuz /Yahut vakit olmadı". Mina okuyuverdi şiiri bir solukta. Sanki soluğunu soluğuma boşaltıverdi. Mina. Dedi ki bu şiir çok güzel. Gözünden yaşlar süzülüyordu. Bu şiir çok güzel ama dünyalılar için değil. Seni gezegenime getirdim çünkü... Anladım dedim, seni geniş zamanlarda seveyim diye. O da beni seviyor muydu yoksa sadece upuzun bir ömür boyunca çılgınca seilmek miydi istediği hiç öğrenemedim. O şeyden sonra, O... o ölürken bile... Ve şimdi ben ölürken... Gerçekten, Mina beni gerçekten sevdi mi? Umarım az da olsa, birazcık da olsa sevmiştir. Yoksa bu hikayenin hiçbir anlamı yok.

İlk günler rüya gibiydi. Aşık olduğum kadın yanımdaydı, beni yormuyordu, sıkılmıyordu gönlümce dinleniyordum, önümüzde aşkımızı doyasya yaşayacağımız upuzuun bir ömür vardı. Sakindik, huzurluyduk, mutluluğun saate bakmamak, zamanı zerrece umursamamak demek olduğunu anlamıştım. Bu gezegende aceleye yer yoktu. Dünyayla bu gezegen arasında gidip geldiğim bir ayın sonunda herşey iyiydi, güzeldi hoştu ve fakat neden hala deli gibi yorgundum? İlk günler bulutların üzerinde gibiydim ama sonra bir şeylerin ters gitmeye başladığını fark ettim. Vücudumda bir şeylerin... Tırnaklarım daha hızlı uzuyordu, saçlarım da, sonra gözlerim gün içinde uykusuzluktan yanıyordu... Onca dinlenmeme, keyfimce uyumama rağmen kendimi çok yorgun ve uykusuz hissediyordum. Bünyem Mina'nın gezegeninin saatine uyum sağlayamamıştı. Metabolizmam dünya saatine göre yaşamayı sürdürüyordu, al işte sana dertlerin ağababası; dört nala yaşılanıyordum!

Hikayenin sonuna geliyoruz yavaş yavaş. Birşeyler yapmazsam, esası buradan bir an evvel defolup gitmezsem 30'uma varmadan 90'lık bir bunak olacaktım. Bakalım ahir ömrüm, bitkin vücudum, anasını ağlattığım organlarım 90'a kadar yaşamaya muktedir olacaklar mıydı? Sanmıyorum. Bu sahibinden hor kullanılmış garibin en iyimser tahminle 60'ında kalp krizinden gideceğine adım gibi emindim. Bir an evvel ilişkiyi kesecektim bu gezegenle, ayda yılda bir gelip 2-3 gün kalmak bile ömrümden ömür çalacaktı belli ki. Kesin kararımı vermiştim. Tamam, buradaki zamansız hayat tatlıydı, Mina ömrüme ömür, canıma can katıyordu ama sadece lafta. Yok, kazın ayağı öyle değilmiş işte Mina, aşkım öyle değilmiş işte, olmuyormuş, burada kaldığım her dakika ölüyormuşum. Anlıyorsun beni tatlım, değil mi? Gitmem gerek, bir daha dönmemecesine gitmem gerektiğini... Anlıyorsun di mi? Mina? Sen gelirsin hem yine. Öyle daha iyi değil miydi? Gelirsin, görürüz birbirimizi. Mina?

Onu öyle görmemiştim hiç. Öyle öfkeli, öyle gözlerinden kıvılcım saçarak bakıyordu ki bana. Onun herhangi bir şeye o kadar öfkeleneneceğini aklımın ucundan bile geçiremezdim. İnanılmaz bir kızgınlık birikmişti gözlerinde. O an gözümün önünde genç, güzel, naif Mina yoktu. "Kaç yaşındasın sen?" diye sormak geldi içimden. Hakikaten kaç yaşındaydı bu taş çatlasa 23 diyeceğim güzel kız? Dünyamızın zamanına göre gerçekte kaç yaşındaydı acaba? 100? 200? Beynim durmuştu. Attığı tokadın şiddetiyle kendime geldim. Bir tokat daha. Sonra bir yumruk. Ne oluyor? Deli gibi üzerime atıldı, beni yere yığdı. yumrukların ardı arkası kesilmiyordu. O ne güçlü kollar... Yüzüm gözüm kan içinde kalmıştı. Olanlara inanamıyordum. Mina, benim tatlı kelebeğim, beni yere yatırmış ağzımı burnumu kırıyordu! Mina? Sayıklar gibi konuşuyordu, gidemezsin, burada kalıp beni seveceksin. Uzun uzun, bir ömür boyu seveceksin. Buradakiler sevmeyi bilmiyor. Hem vuruyor hem de ağlıyordu artık. Buradakiler diyordu, bizim gezegenimizde kimse kimseyi sevmiyor çünkü sevmeleri için önlerinde çok vakit var. Anladın değil mi? Siz dünyalısınız leb demeden leblebiyi kavrarsınız çünkü vaktiniz dar. Bizimkilerinse hiçbir şey için acelesi yok. Hayat onlara altın tepsilerde sunulmuş, hiçbir şeyden endişeleri yok. Endişesi olmayanın tutkusu olur mu? Bu seferki yumruk çok şiddetliydi. Ha? Söyle bana dünyalı! Kaybetme korkusu olmayanın sevgisinden hayır gelir mi? Bizim gezegenin erkekleri günlerce uyur, günlerce aylak aylak gezer, günler

günler sonra lütfedip yanına gelir ama bu sefer yanında geçireceği vaktin uzunluğundan sıkılır. Anlıyor musun? Sen lazımsın bana, aşk lazım, sevmek istiyorum, burada hayat yalnız olmak için çok uzun. Ben sizin dünyanızın şiirleriyle zehirlendim bir kere. Artık ancak bir dünyanın, telaşlı, korkak, "geceler çok kısa, dört nala sevişmek lazım" diyen bir dünyalının aşkı tatmin edebilir beni.

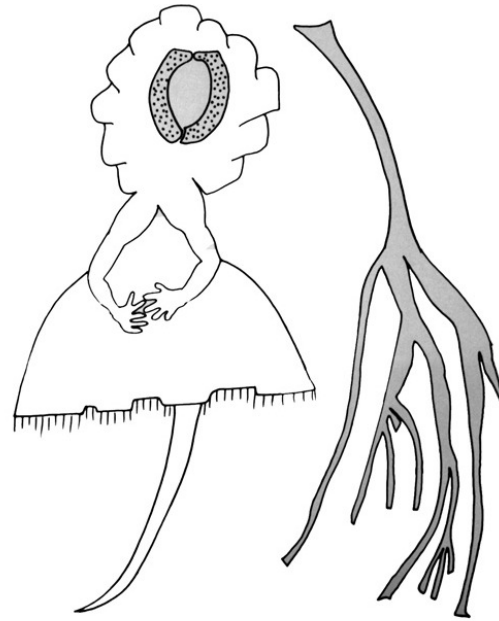
Anladım.
Anladın.

Mina dedi ki; birine aşık oldum, birlikte geçireceğimiz zamandan gözü korktu. Anladım, çok iyi anladım ama bunun için ölmem lazım. Uğruna ölmem lazım Mina. Sen dünyalıları yanıls anladın, hiçkimse uğruna ölecek kadar tutkuyla sevmiyor artık. O tutkulu aşıklar okuduğun şiirlerde, romanlarda kaldı. Sen de beni anla.

Anladın mı?
Anladın mı?

Tekrar saldırdı üzerime. Sonra ne olduğunu anlamadım. Benim de gözüm dönmüştü. Nasıl yaptım... Kendime göre seviyordum onu. Ama ölemezdim uğrunda. Ah Mina. Kanlar içinde yatıyordu önümde. Başını şöminenin kenarına çarpmıştı. Böyle olsun ister miydim hiç? Hiç ister miydim... Geldik işte Kaluha Meydanı'na. Hikaye bitti. Mina'nın gezegeninde yüzyıllardır kimse kimseyi öldürmüyormuş. Bu sebeple bana verilecek en ilkel, en küçük düşürücü idam cezasını bulmak için baya araştırma yaptılar. Sonunda giyotinde karar kıldılar. Son saniyelere girdik. Birazdan bıçak inecek. Ne yapalım. Ben sadece biraz dinlenmek istemiştim.

lamba çocuk

– Gülen Altan

ufuk için anneanne evinin gizemle dolu olduğu yıllardı. yorganların üst üste katlı olduğu dolaplar, eski eşyalarla dolu sandıkların yer aldığı, bahçeye bakan upuzun balkon, girilip çıkılacak ve içinde araştırmalar yapılacak gizli tünellerden farklı değildi onun için.

adeta başka çağlardan onun günlerine taşınmış anılarla dolutüm o eşyalar, kafasına göre şekillendirdiği uydurma başka hikayelerleyüklenirdi. bunların ardında kimbilir neler gizlenmişti? 1941'den kalma bir günü bugüne taşıyabilen sararmış bir kağıt, asla sadece bir kağıt olamazdı.ufuk, o gün yaşananları hayal etmeyi denese de dedesinin ona çok tuhaf gelen elyazısı geçmişteki basit bir günü bile karanlık bir öyküye çevirebilirdi. bugüne ait olmayan, kendisinin asla yaşayamayacağı bir tür deneyim demekti tüm o kelimeler. geçmiş hissi, onun için büyüleyiciydi. geçmişini canlandıran ve kimbilir ne sırlar saklayan bu eşyalar ah ne de güzeldi!

anneannesinin evinde bu uzun balkon ve dolabın olduğu anneannesine ait yatak odası dışında, eski koltukların cam önlerine dizili olduğu bir salon ve bir yatak büyüklüğündeki "küçük oda" vardı. bu oda gerçekten de ismini hak ettiği kadar küçük bir odaydı. yine de, yatağın dışında eski kitapların raflarında durduğu bir elbise dolabı, dedesinin tamir ettiği onlarca saat ve parçalarının içinde saklı olduğu çekmeceli bir de şifonyer odaya bir şekilde sığmayı başarmıştı. bu çekmeceler ufuk için bir hazineydi. küçük odaya her girdiğinde çekmeceleri yatağın üzerine boşaltır, küçük ve çok eski saat parçalarına bakardı. dedesi, onun doğduğu yıllarda vefat etmişti. onun hakkındaki her şeyi fotoğraflardan, geride bıraktığı bu eşyalardan ve onu hala sıkça sevgiyle anmakta olan anneannesinden öğrenmişti. anneannesine bırakıldığı günler de bu odada kalırdı ufuk.

o evde günler, geçmişin gözünün önünde bir masal gibi canlandığı saatlerle geçerci işte ufuk'un. eski eşyalar ve onlar sayesinde kurduğı hayallerle. tozlu anıların içinde geçirdiğı bu günleri, kendi evindegeçirdiğı rengarenk günlere bile değışmezdi. ufuk'un en sevdiği şey, böyle kendi kafasında eski eşyalara bakarak hikayeler yaratmak ve anneannesinin anlattığı masalları dinlemektir.

anneannesinin her durumda anlatacağı bir masal mutlaka olurdu. anneanesi bazen kendi çocukluğundan beri bildiğı masalları anlatır, ufuk'un en sevdikleri de korkmasına rağmen genellikle bunlar olurdu. her eski eşyanın içinde bir macera arayan bir çocuk için bu hiç de şaşırtıcı değildi tabii. hem artık her yaramazlık yaptığında annesinin ona söylediğı "yaramaz çocukları toplayan eskiciler" hikayelerine de inanmıyordu, bugüne kadar bir kere bile bir eskici tarafından götürölmüşlüğü de yoktu doğrusu. bir akşamanneanesi de, saat gece yarısına yaklaşmakta olduğı halde uyumamakta direnen ufuk'a bir masal anlatmaya karar verdi. üzerinde dinozor çizimleri bulunan mavi pijamasıyla salondaki kadife koltuğa yapışmış olan ufuk, heyecan dolu bir masalın yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. anneanesi masal anlatmakta çok başarılıydı, ufuk için olduğukadar anneanesi için de bu hikayeleri anlatmak zevkli olmalıydı. işte o akşamda, salonda bulunan eski gramofona

masala eşlik edecek bir plak koymuş, salonun ışığını kapatıp loş bir ışık yayan abajurun lambasını açmış ve ufuk'a ders verecek hikayesinin en iyi şekilde çocuğun kafasında canlanması için gereken her şeyi yapmıştı.

aslında sadece konuşsa, ardı ardına birbirinden alakasız kelimeler sıralasa bile huzur dolu sesinin ona ninni gibi geleceğı tonton anneanesi çoktan onu etkisi altına almıştı işte. yine de uykuya direniyor, kendini böyle hikayeler dinlemenin heyecanına kaptırmayı tercih ediyordu ufuk. anneannesinin, uyumasını ne kadar istese de, masal anlatmanın bunun için çoky anlş bir yol olduğunu anlamamış olmasına da çok şaşıırıyordu. masallar onu uyutmak yerine, daha çok hayal kurmaya itiyordu.

geceleri 12'de hala uykuda olmayan çocukların başına neler geleceğıyle ilgiliydi bu seferki hikaye. ufuk o an eskicileri hatırladı ve annesinin ona uydurduğu bu masalın kaynağının kim olduğunu çözmekte hiç de zorlanmadı. diyordu ki masal, gece 12, uykunun saatidir. saat 12'yi vurduğunda bütün dünya rüyalar alemine geçermiş. çocuklar uyusun diye tüm eşyalar ninnis öylermiş. bu çağırığı dinlememiş bir çocuk gece 12'yi vurduğunda yatağında ve hala uykuda değilse başına gelecekleri kabul etmiş sayılmış. kapı çalar ve o çocuğun ikizi gelirmiş. ama bu ikiz hiç de sevimli olmamış. bu ikiz, çocuğun hayatını

çalar ve onun yerine yaşamaya başlarmış. ve bu çocuk sevimli olmadığı gibi, hiç iyi niyetli bir çocuk da olmamış. herkese kötölük yapan yaramazın teki olarmış. en kötüsü de, hayatı çalınan çocuk bir daha asla geri dönememiş. ve kimse ikizin geldiğı anı bilmez, gören de kötü ikiz, çocuğun hayatını çaldığı anda her şeyi unutmarmış. yani hayat, öylece sürüp gidermiş! masal böyle sonlandığında bir anlık "eh annemler onu eskiciye verirler o zaman" diye düşünen ufuk yine de biraz korkmasına engel olamadı.

"senin yerine yaşamaya başlar, senin yerine yaşamaya başlar" cümlesi kafasında yankılanırken salondaki kanepede gözlerini kapayıvermişti bile. gerçekten de bu sefer pek cesur sayılmazdı. gözlerini kapadığı anda o karanlıkta salonda ninni söyleyen eşyaların dansettiğini görmeye başladı. vazolar yürüyor, abajurlar dans ediyordu. ufuk yine de uykuya dalmıyordu birtürlü. derken aklına bir soru takılıverdi, büyük bir merakla aniden gözlerini açıp kanepede doğruldu: "peki anneanne, hayatı çalınan çocuğa ne oluyor?"

sorusunu bitirmesiyle birlikte salondaki saat 12'yi vurdu, anneanesi cevap vermeye daha fırsat bulamamıştı ki, aynı anda kapı da çaliverdi. bu, ancak korkunç bir tesadüf olabilirdi! bir an ürperse de hemen mantığı devreye girdi. annesiyle babası onu almaya gelmiş olmalıydı. zaten çoğunlukla da böyle olurdu, ancak o uyuduktan sonra geldikleri için eve götürülüşünü hatırlamaz, sabah gözlerini kendi odasında, yatağında açardı. uyumadığına göre ,bu sefer eve giderken dönüş yolunu izleyebilecekti işte! kendini şimdiden arabanın penceresinden dışarıya, puslu geceye bakarken görebiliyordu. şurada birkaç dakikalığına hissettiği korku, yine kendini korkusuz hissetmesini sağlayacak küçümsediği bir hikayeye dönüşüyordu bile. bu hikayeyi başka arkadaşlarına anlatıp onları korkutmaya karar verdi, kimse onun kadar soğukkanlı olamazdı hem, bu fikir ufuk'u çok eğlendirdi.

ufuk bunları düşünürken anneanesi elinden gelenin -daha doğrusu ayağından gelenin- en hızlısı olduğu halde aslında çok ağır olan adımlarla kapıya doğru ilerledi. kapıyı açtı. ufuk her ne kadar mantıklı bir karara varsa ve kendi soğukkanlılığından emin olsa da gözleri sımsıkı kapalı, bekliyordu. kapı açıldığında hiçbir ses

gelmedi. ufuk gözleri sımsıkı kapalı olduğu için anneanesinin dehşet içindeki halini göremiyordu tabii. oysa yaşlı kadının gözleri faltaşı gibi açılmış, kapının önünde donmuş gibi öylece kala kalmıştı.

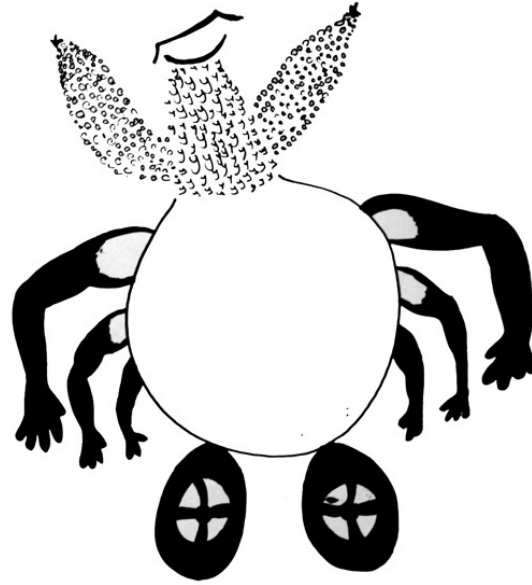
şimdi salonda bir çocuk duruyordu. üzerinde dinozor resimleri olan mavi bir pijama -ufuk'unkinden farklı olarak eskimiş ve kiriğinde- kumral saçlar -ufuk'un pamuk gibi saçlarından farklı olarak kirden keçeleşmiş gibi ve karmakarışık- dehşet ve kötü niyet saçan bir gülümseyiş- ufuk'un sevimli gülümsemesinden farklı olarak önden bir dişi kırık ve sinir bozucu. ama işte yine de, orada, salonun ortasına kadar gelmiş ve haince kahkahalar atmakta olan bu çocuk, küçük detaylar dışında ufuk'un tıpatıp aynısıydı.

ufuk'un sadece birkaç saniye önce ağzından çıkan son cümle, salonda yankılanan bu kahkahaların gölgesinde kalmıştı. gramofondaki plak çoktan bitmiş, şarkı susmuştu. kahkahalar yavaşça azaldı ve son olarak birkaç kıkırdamayla bitti. artık salon sessizdi.

"küçük oda" abajurun loş ışığında

aydınlanıyordu. küçük odaya uygun küçük yatakta ise, dinozor desenli mavi pijamasıyla kumral saçlı bir çocuk yatmaktaydı. uykuya dalmış nefesinin sesi odayı huzurla doldurmaktaydı. kimbilir ne rüyalar görüyordu bu karanlıktan korktuğu için başucu lambasının ışığıyla uyuyan çocuk? şimdi de, yatağında dönüyordu işte, uykunun güvenli kollarında, tasasız. küçük ayaklarından biri bu dönüşle dışarı çıkıyor, pijamalarının paçaları görünüyor. odaya girmiş yaşlı bir kadın, çocuğun açılmış üstünü örtüyor. ah yaramaz çocuk, gün boyunca kimbilir nerelerde dolaşmış, üstübaşı kir pas içinde, ayak tabanlarına bu çamur da nereden gelmiş. lambası onu aydınlatıyor. lambanın ışığı ona uykusunda bile canlılık veriyor. en az kendisi kadar sevimli bu lamba. kocaman açtığı elleriyle ona doğru bakıyor bu lamba. bir çocuk bu. üstünde tıpkı uyumakta olanınki gibi dinozor desenli mavi bir pijama.

Ecel Dışı

— Hande Tulum

Siyah bıyıkları vardı. Gür olduğu söylenemeyecek bir tutam kıl parçası ince dudaklarının üzerini süslerdi. Tek süsü de buydu zaten. Ne kravat ne de kol düğmesi. Boynu da bilekleri de hep serbestti. İşi gereği şıklığa ihtiyaç duymazdı aslında. Saygısızlıktan değildi bu. Yalnızca ihtiyacı yoktu şıklığa.

Siyah bıyıklarından sonra kafasındaki en ilgi çekici yer, alabildiğine kıvrıcık beyaz saçlarıydı. Saçları öylesine beyazdı ki kısık mavi gözlerini örterdi, saçlarının beyazlığı. H., onları boyamayı reddederdi. Ama bu reddediş, aslındabıyıklarını boyadığını düşündürürdü insanlara. Düşündürsün. "N'olacak sanki" dedi H. Yine bir gömme işleminin ortasındaydı. Her gömmede, kendisinikendisiyle konuşurken buluyordu.

Sonra yine işe nasıl başladığını anımsadı. Eceliyle ölmeyenleri gömmekti işi. Ecel konusu da oldukça abartılmıştı ya olsun'du. Aile mesleğiymiş. Gerçi üzerinde değişiklik yapması gerekmişti ama yine de aile mesleğiymiş.

H.'nin dedesi kanser olup ölmeden önce, daha doğrusu hastalanmadan önce, öldürdüğü kuşları doldururdu. Kanser olduğunu öğrendiğinde ise, bunun Tanrı'nın bir cezası olduğunu düşündü. Bu yüzden kuşları öldürmeyi bırakamadıysa da onları doldurmayı bıraktı. Artık sadece kuşları öldürüp gömüyordu. Kuşlardan nefreteden veya korkan insanlar da bu hizmeti karşılığında ona geçimini sağlayacak kadar para veriyordu.

H.'nin dedesi Tanrı'nın cezası konusunda epey yanılmıştı. Tanrı'nın asıl cezası –yani varsa öyle bir ceza- otuz dokuz yaşındaki oğlunun trafik kazasında ölüp, babasına kendisini gömmesini vasiyet etmesiydi.

"Bu gerçekten de Tanrı'nın bir cezası olmalı" dedi H.

H.'nin dedesi, oğlunu gömdüğünde, altmış dokuz yaşındaydı, yetmiş yaşında kanserdenölmeden bir yıl önceki yaşında. H.nin dedesi, son bir yılını, insanları gömerek geçirdi. H., toprak atmaya devam etti.

Dedesi ölünce, H., mesleği devraldı. Ancak kendi ilkelerini edindi. Kimseyi vasiyete göre gömmedi. Vasiyet tam da bir film uydurmasıydı çünkü. Kadın ve çocuk ayırmadı. Kiralık katillerin de en sevmediği özelliği buydu çünkü pozitif ayrımcılık yapmaları. Sonunda ecel dışı ölen herkesi gömdü.

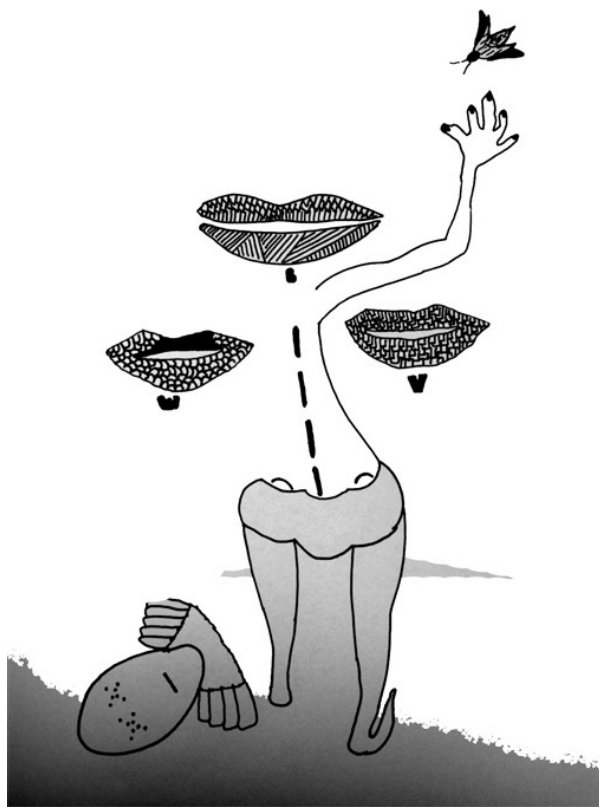
Zaten daha başlangıçta, bu işi alabilmek için üç kişiyi öldürmesi gerekmişti. Kuzenleri de tıpkı onun gibi dede mesleğini devralmak istemişti çünkü. Sevilecek bir iş değil diye düşünebilir bazıları ama H. kendisini başka bir iş yaparken düşünemiyordu. Düşündüğü ve hatta denediği olmuştu. Ama sonuç hüsrandı. Asıl tabut; çalıştığı dükkânlar, bürolar ve depolar oldu. Tanındıkları vardı ve bu yüzden farklı hiyerarşik tabutlarda çalışabilmişti." O tabutlarda öleceğime, A. gibi soğukta kazarken zatürree olup ölürüm daha iyi" dedi.

Şimdi de, bir kavgada vurulup ölen bir adamı gömüyordu. Bu, ecel dışı bir durumdu.

"Çukuru derin kazmışım, gömmek zaman alıyor" dedi H.

H.,toprak atmaya devam etti. Birden kafasında fena bir halde bir acı hissetti. Sarsılmıştı. Biri kafasına vurmuştu. H., kazdığı çukurun üzerine düştü. Yeni gelen, H.'nin üzerine toprak atmaya başladı. Yeni gömücü belli olmuştu.

Papilloma

– Recep Şener

Önce elleri sertleşip kızarmaya başlamıştı İnci'nin. Kış mevsimiydi. Havalardandır diyerek krem ve nemlendirici aldım ona. Her gün düzenli olarak ellerini kremle ovuşturuyordum. Hastalık vücuduna yayılmaya başlayınca İnci, cilt kanserine yakalandığını düşünmeye başlamıştı. Ben ise su çiçeği olduğuna ikna etmeye çalışıyordum onu.

Bir pazartesi günü hastaneye gittik. Koridorda oturup sıranın bize gelmesini bekledik bir süre. İnci, yanında getirdiği kitabı okurken ben boş gözlerle sağa sola bakıyor, ister istemez çevremdeki insanların konuşmalarına kulak kabartıyordum. Başkalarının konuşmalarını dinlemek çok ayıp biliyorum, fakat insan kendi iç sesini bastırmak için çevreye daha çok kulak kabartıyordu ya da ben hep böyle yapıyordum. İki sandalye ötemde on dakika önce burada tanışan iki kadının konuşmaları dikkatimi çekti. İkisi de kollarındaki ağrılardan şikâyet ediyorlardı birbirlerine. Öyle samimiydiler ki, kırk yıllık dostmuş gibi davranıyorlardı. Benzer şeyleri yaşamış insanlar birbiriyle daha iyi anlaşıyordu demek ki. Oysa İnci'yle geçirdiğimiz ortak bir hastalığımız bile yoktu. Mesela İnci çocukken hiç su çiçeği geçirmemiş, ben hiç kabakulak olmamıştım ama üç yıldır birlikte olduğumuza göre anlaşılabiliyorduk. İnsan, hayatında hiç suçiçeği çıkarmamış birine âşık olabiliyordu demek ki.

Sıra bize geldiğinde birlikte içeri girdik. Baştan aşağıya beyazla kaplı bir odanın içinde sessizce durup İnci'ye ve doktora bakıyordum. Doktor, İnci'nin ellerine baktı bir süre. Ona bazı sorular sordu. İnci her seferinde evet anlamında

başını salladı. Doktor, İnci'nin üzerindeki kazağı sıyırıp sırtına baktı sonra. Başka sorular sordu, İnci yine evet anlamında başını salladı. Kan tahlili yapıp röntgen filmi çekildikten sonra çarşamba günü yeniden gelmemizi söyledi.

Çarşamba günü aynı koridordaydık. Ben yine önceki sandalyeye oturdum. İnci, hastalığı nedeniyle oturup kalkmakta zorlandığı için ayakta duruyordu bu kez. Bizden başka kimseler yoktu. Elllerinde ilaç şişleriyle arada sırada hemşireler gelip geçiyordu önümüzden. Birkaç dakika sonra kapı açılıp içerden bir hasta çıktıktan sonra odaya girdik. İçerisi baştan aşağıya bembeyaz ve soğuktu. Masadaki küçük radyoda 'Mad World' çalıyordu. Birbirimize baktık gülümseyerek. İkimizin de sevdiği bir şarkıydı bu. Doktor, radyoyu kapatıp koltuğuna yaslandı. Gözlüğünü çıkarıp dilinin ucuyla kurumuş dudaklarını ıslattı. Ciddi bir şeyler söyleyeceği her halinden belliydi. Belki İnci kanser diyecekti. Üç aylık ömrü kaldığını, yaşamının son günlerinde onu mutlu etmemi söyleyecekti bana. Belki de sahidene suçüçeğıydi. Birkaç gün dinlenirse bir şeyi kalmazdı. Doktor, masanın üzerinde İnci'nin adının yazılı olduğı kâğıda baktıktan sonra milyonda bir görülen bir hastalığa yakalandığını söyledi. Doktorun söylediğine göre İhvp diye bir virüs bulaşmış. Tam adı human papilloma virüsü mü neymiş. Bu virüsün bulaştığı insanların bedeni bir ağaç kabuğıyla kaplanıp, zamanla mutasyona uğrayıp bir ağaca dönüşüyormuş. Ona yaşayıp yaşamayacağını sordum. "Korkma, ağaç olup toprağı karışacak. Toprağı kök saldıkça özüne ulaşacak. Baharla birlikte çiçekler açıp

Eve dönerken pek konuşmadık. İkimiz de otobüsün kirli camından dışarıya bakıyorduk. Otobüs bir çocuk parkının yanından geçerken kırık bir sestonuyla "Suçiçeği değilmişim," dedi. Sözcükler yarım yamalak çıkmıştı ağzından. Sanki konuşmuyordu da yutamadığı bir lokmayı çıkarıyordu.

Eve geldiğimizde yorgun olduğunu söyleyip yatağa uzandı. Yanına uzandım. Dudaklarından öpmek istedim fakat izin vermedi. Israrcı davranınca yüzünü duvardan yana döndü. "Sence ne ağacı olacağım," diye sordu sırtı dönük. "Suçiçeği ağacı olursun belki." Küçük bir kahkaha attı. "Öyle bir ağaç türü yok," dedi. "Nereden biliyorsun? Belki de vardır ama henüz keşfedilmemiştir. Belki sen bir ilk olacaksın." Bu hastalığa yakalanan diğer insanları düşündüm sonra. Nerededirler, sevenleri onları nereye dikmiştir mesela. Ağaca dönüşen insanların yakınları tarafından kurulmuş bir dernek vardır belki. Dünyadaki bütün hastalara bir şekilde ulaşip onları aynı ormana dikeyorlardır. Belki, günün birinde İnci'den de haberdar olup kendi ormanlarına dikmek isteyeceklerdir. Merak edip internette araştırdım fakat bir şey bulamadım. Her türlü hastalıkla ilgili dernek vardı. 'Kanser Hastaları Derneği,' 'VeremleSavaşanlar Derneği,' 'Suçiçeği ile Mücadele Derneği,' bile vardı ama human papilloma ilgili bir dernek yoktu.

Yaza doğru İnci'nin ayakları ağaç köklerine dönüşmeye başladı. Bedeni bir ağaç kabuğu kadar sertleşmişti. Göbek deliği küçük bir oyuya dönmüştü neredeyse. Parmağımla göbek deliğine dokunup gıdıklanıp

gıdıklanmadığını sordum. "Gıdıklanmıyorum ama parmağımı içimde hissedebiliyordum," dedi. Göğsüne isimlerimizin baş harflerini kazımak istediğimi söyledim. "Olur," dedi. Mutfaktan bir meyve bıçağı alıp geldim hemen. Önce bir kalp resmi çizdim göğsüne. Kalbin içinden geçen bir ok resmi çizip okun bir ucuna onun diğer ucuna da benim ismimin baş harfini çizdim sonra. Ayağa kaldırıp salondaki aynada göğsüne çizdiğim kalp resmini gösterdim. "Güzel işçilik," dedi. Akşam oturup nereye dikilmek istediğini sordum. Daha önce hiç düşünmediğini, karar vermek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Anlayışla karşıladım. Dünyanın öbür ucuna bile dikebileceğimi söyledim. İki hafta sonra yanıma gelip kararını verdiğini söyledi. "Neresi?" diye sordum. "Arka bahçe" dedi. "Beni bırakıp uzaklara gitmeyeceğini biliyordum," dedim.

Bir sabah salonun ortasında hareketsiz bir şekilde öylece dururken buldum onu. Seslendim cevap vermedi. Güzel yüzü kabukla kaplanmıştı fakat iri siyah gözlerinin yeri hala belirgindi. Burnu bir çıktı halini almış, siyah düz saçları salkım söğüt ağacının dallarına benzemişti neredeyse. Bodrumdan kazma kürek alıp arka bahçede bir çukur kazdım. Kazdığım çukura özenle yerleştirdikten sonra dibini sıkıca toprakla kapattım. İşim bittikten sonra yere oturup sırtımı İnci'ye dayadım.

Hiçbir ağaca benzemedi İnci. Salkım söğüt ağacı gibi zarif, kiraz ağacı gibi renkli bir ağaç oldu. Rüzgârlı gecelerde hışırdayarak ince dallarıyla yatak odamın camına dokunuyor bazen. Yanına gidip parmağımla göbek

Devrim

- Eda Gündüz

Saate baktığında 17:45 yazıyordu. 17:45. Oysa hava 17:45 olamayacak kadar karaydı. Üstelik soğuktu. İçtiği yedinci bardak çaydan sonra midesinde ve suratında rahatsızlık hissediyor, esasen çok da önemsemiyordu. Ama yaş ilerledikçe sağlığa olan düşkünlük ve dünyaseverlik neticesinde tuvalete gitmeye karar verdi. Çünkü tuvalette sinsice göz atılacak bir ayna vardı. Ha ayrıca işlediği yoğun teini işeyebilirdi de orada.

Hızlı adımlarla tuvalete yol alırken nefesini verdiğiğinde üst dudağına çarpması gereken hava, garip bir şekilde ayrışıp engel gibi bir yere çarpıyor direkt alt dudak kısmına sıcaklık veriyordu. Ayrıca üst dudağı anlamsız şekilde kaşınıyordu. Pek de umursamadı açıkçası. Girdi ve işedi. Sonra aynaya baktı. Her şey normal ve sıradandı. Midesindeki yanma ise geçmiyordu.

Oturdu ve maillerini kontrol etti. RE:RE:RE:ACİİİLLL başlıklı hiç bir şey görmemenin mutluluğu ile saate bir kere daha baktı. 17:52. Saat 17:52 idi ve normal insanlar normal şartlar altında 18:00'da mesaisini terk ederken, o 20:00 da bırakmak zorundaydı. Çünkü koşulları böyleydi.

Çünkü işe girerken öyle anlaşıyordu. Çünkü o bu dünyaya gelirken uzaklarda beyaz sakallı ve asalı bir adam, üzerindeki varaklı kıyafeti ile lanetler okuyordu. Ona ve fani hayata. Ve o lanetlerin en beteri doğarken yıldızına işlemişti. Saate tekrar baktı. 17:56. Zaman geçmiyor, o ise izafiyete küfrederek derin derin soluyordu. Saate baktıkça siniri bozulduğu için bunu kesti ve terasa çıktı. Son üç aydır tiksiniyor içmeye devam ettiği paket sigarayı bırakmış, zammın da külfeti ile tütün sarmaya geçiş yapmıştı. Bir arkadaşının tavsiyesi üzerine arap kağıdına sarıyor fakat yırtamadığı için yapıştırmakta güçlük çekiyordu. Yine de bunların hiçbirisi güzel sarmasına engel değildi. 2 dakikasını da bununla harcarayak ucunu kopardığı sigarasını ateşledi. İlk çekişteki o kağıt hışırtısı fikrinde sigaranın tek güzel şeyiydi. İçeride insanlar çalışıyor, dışarıda ise leş gibi bir sis çökmüş, her nefes alışında burnun içindeki kıllara yapışıp orayı örümcek ağı ile dolmuş bir tavan arası gibi kirletiyordu. Yani o öyle düşünüyordu. Çıkması lazımdı. Çok sıkılmıştı. Tekrar içeri girip bir üstüne, erken çıkıp çıkamayacağına dair sorusunu yöneltti. Adam hiçbir şey demeden "Tabii, çık." dedi. Şaşırdı, ama bir yandan da bu fırsatı baltalamadan çıkmak için masa üzerinde ne varsa çantasına doldurup iyi tatiller diledi. Günlerden Cuma bugün.

Normal şartlar altında, insanlar gündelik hayatlarında yaşlarına uygun eylemleri yine yaşlarına uygun zamanlarda yaparsa dünya belli bir çatı altında hızından ileride değil, olması gerektiği gibi çürür. Ama üzerinde kaynayan kana, tutulan akla ve tutuşan göte sahip organizmaların aceleciliği ile dünyanın dejenerasyonu kalibresinden çok önde ve bu harika bir şey. Herkesin sıkılma gerçeği de bu. Bir cuma akşamı evinizde oturarak kaybettiğiniz vakit, yaşam boyu söylediğiniz her kelime ile beraber iyonosfer tabakasında bir yerlerde asılı durur. Tıpkı bazı balonların elinizden uçtuğu an tavana yapışıp orada günlerce durması gibi. Bu gazla alakalı bir durumken insanın kaybı kendi yaşam çizgisi ile alakalıdır. Cuma çalışma günüdür ama bir de haftasonu vardır. İşte, mp3 çaları çantanın önünden çıkarıp düğüm olmuş kulaklığı çözmeye çalışmak da bu tip saçma fikirleri düşünmek için uygun konsantrasyonu sağlayan nadir eylemlerden diye geçirdi aklından. Ardından çözülen kulaklığın sağına ve soluna bakarak doğru yere oturduğunu bilmenin rahatlığı ile eve doğru yürümeye başladı. Eve geldi, yemek yedi, kitap okudu, kitap okurken sızdı.

Cumartesi hiç olmadı. Bir gün olarak tabii ki takvimde yerini buldu. Ama cumartesi olmadı. Son birkaç aydır cumartesi hiç cumartesi olmuyordu. Yani cumartesi olmadı.

Pazar günü kalktığında hava çok güzeldi. Arkadaşı ile telefonda konuştuğunda on beş dakika sonrası için sözleşmişlerdi. Kahvaltıyı dışarıda yapıp biraz yürüyeceklerdi. Hemen üstünü giyinip telefonunun çalmasını bekledi. Bir saat oldu telefon çalmadı. Aradı. Birazdan geliyorum dedi arkadaşı. Peki dedi. Bir saat daha geçti. Telefonu çaldı. Açtı. Arkadaşı ağlayarak gelemeyeceğini söylüyordu. "Kavga mı ettiniz?" dedi. Evet dedi arkadaşı. Tamam dedi ve kapadı telefonu. Film izledi. Film izlerken aklına yürümek istediği geldi. Tekrar hazırlandı ve bu sefer dışarı çıktı.

Bir falda çıkan söylentiye göre ilerleyen bir gecenin ertesi günü hatırladığı suratın yaşadığı yere gitmeye karar verdi. Orada yürümek istiyordu. Nerde yaşadığını bilmese bile o semtten geçecek, tesadüfen dairelerinden birinde oturduğu apartmanın önünde durup sigara saracak, içerken, onun dün gecedan gökyüzüne bıraktığı karbondioksiti geri dönüşüme geçmeden önce o soluyacak ve bu saniyeleri gece uyumadan önce düşünüp kendi kendine ne yaptığını soracaktı. Bu onu rahatlatı. Ama oraya yürümedi. Oraya gitmedi. Çünkü bu saçmaydı ve hiç olmayacaktı.

Dümdüz aşağı doğru inerken, havanın güzelliğinden ötürü deliren ve hemen hemen hepsi alelacele yürüyen kalabalığın içinde dün yakın arkadaşlarından birinin doğum günü olduğunu, onun yanında olmadığını ve hatta arayıp kutlamadığını fark etti. Kendini çok kötü hissetti o an. Mesaj attı. Kahve içelim dedi. Cevap gelmedi. Yürüdü. Yürümeye devam ederken aklına bir çok isim ve bir çok surat geldi. Ama caddenin ışıkları öyle pis parladı ki hepsi kaydı ve geçti. Yukarı, evine doğru tekrar çıkmaya karar verdi. Karnı acıkmıştı. Yiyecek bir şeyler alıp dairenin kapısını açarken attığı mesaja cevap geldi. "Yemekten sonra çıkalım." Peki dedi içinden ve ardından cevap olarak "peki" yazdı. Yemek yerken sevdiği diziyi izlemeye başladı. Son bölümdü. Ve bu son bölümde en sevdiği karakter haketmiş olduğu dev bir aşkın içinde kaybolurken içi şişti. Kapadı ve telefonuna baktı. Mesaj gelmişti. "Yemekten sonra ağırlık çöktü, sonra çıkalım mı?" "Tamam" dedi içinden. Cevap olarak da "Tamam." yazdı. Evde yalnızdı. Müzik açtı. Bir bardak çay koydu. Yarın Pazartesiydi. Hafta başı. İş başı. İçi çok sıkıldı. İçi çok fazla sıkıldı. Yaşadığı yazıya dökülmüş bir kehanetin ileri sayfasıydı. Kehanetten de öte tanıdık birinin laneti idi. O lanet ki en büyük yalnızlığın çoklu hesap makinesinde yüzlerle çarpılmışıydı.

İki çay, üç çay, yedi çay. Çay midesini bulandırdı. O kadar bulandı ki dudaklarının üstündeki kaşıntı yeniden başladı. Nefes verirken üst dudağına çarpması gereken havayı hissetmiyordu. Bakmak için tualete gitmeye karar verdi. Zaten bu kadar çaydan sonra işemesi de gerekliydi. Işığı yakıp klozet kapağını kaldırırken aynada yansımasına gözü çarptı. Suratında bir karanlık vardı. Umursamadı. İşedi. Sifonu çekti. Kalktı. Ellerini yıkamak için lavaboya eğildi. Kafasını kaldırmayla dudaklarının üstünde çıkan gür bıyığı gördü. Önce şaşırdı. Ardından şok oldu. Oysa tam tersi olması lazımdı ama o hep geç kalırdı. Bıyıklarını elledi. Saçma dedi. Gözlerini aynadan ayırmadan elini kurulumak için havluya uzandı. Havlu yumuşaklığından ziyade kaba bir kumaşın dokusuna dokundu. Baktı. Haki yeşili bir parka. Bir kaç zaman önce yitirdiği panik duygusunun yoksunluğu bu sefer işe yarıyordu. Uzunca süredir şaşırdığı zaman normal bir insandan daha sakın tepkiler veriyor ve velvele yapmıyordu. Velvele yapacak kimse de yoktu zaten. Oynaması gereken bir kamera da.

Dümdüz aşağı doğru inerken, havanın güzelliğinden ötürü deliren ve hemen hemen hepsi alelacele yürüyen kalabalığın içinde dün yakın arkadaşlarından birinin doğum günü olduğunu, onun yanında olmadığını ve hatta arayıp kutlamadığını fark etti. Kendini çok kötü hissetti o an. Mesaj attı. Kahve içelim dedi. Cevap gelmedi. Yürüdü. Yürümeye devam ederken aklına bir çok isim ve bir çok surat geldi. Ama caddenin ışıkları öyle pis parladı ki hepsi kaydı ve geçti. Yukarı, evine doğru tekrar çıkmaya karar verdi. Karnı acıkmıştı. Yiyecek bir şeyler alıp dairenin kapısını açarken attığı mesaja cevap geldi. "Yemekten sonra çıkalım." Peki dedi içinden ve ardından cevap olarak "peki" yazdı. Yemek yerken sevdiği diziye izlemeye başladı. Son bölümdü. Ve bu son bölümde en sevdiği karakter haketmiş olduğu dev bir aşkın içinde kaybolurken içi şişti. Kapadı ve telefonuna baktı. Mesaj gelmişti. "Yemekten sonra ağırlık çöktü, sonra çıkalım mı?" "Tamam" dedi içinden. Cevap olarak da "Tamam." yazdı. Evde yalnızdı. Müzik açtı. Bir bardak çay koydu. Yarın Pazartesiydi. Hafta başı. İş başı. İçi çok sıkıldı. İçi çok fazla sıkıldı. Yaşadığı yazıya dökülmüş bir kehanetin ileri sayfasıydı. Kehanetten de öte tanıdık birinin laneti idi. O lanet ki en büyük yalnızlığın çoklu hesap makinesinde yüzlerle çarpılmışıydı.

İki çay, üç çay, yedi çay. Çay midesini bulandırdı. O kadar bulandı ki dudaklarının üstündeki kaşıntı yeniden başladı. Nefes verirken üst dudağına çarpması gerekn havayı hissetmiyordu. Bakmak için tualete gitmeye karar verdi. Zaten bu kadar çaydan sonra işemesi de gerekliydi. Işığı yakıp klozet kapağını kaldırırken aynada yansımına gözü çarptı. Suratında bir karanlık vardı. Umursamadı. İşedi. Sifonu çekti. Kalktı. Ellerini yıkamak için lavaboya eğildi. Kafasını kaldırmasıyla dudaklarının üstünde çıkan gür bıyığı gördü. Önce şaşırdı. Ardından şok oldu. Oysa tam tersi olması lazımdı ama o hep geç kalırdı. Bıyıklarını elledi. Saçma dedi. Gözlerini aynadan ayırmadan

elini kurulamak için havluya uzandı. Havlu yumuşaklığından ziyade kaba bir kumaşın dokusuna dokundu. Baktı. Haki yeşili bir parka. Bir kaç zaman önce yitirdiği panik duygusunun yoksunluğu bu sefer işe yarıyordu. Uzunca süredir şaşırdığı zaman normal bir insandan daha sakın tepkiler veriyor ve velvele yapmıyordu. Velvele yapacak kimse de yoktu zaten. Oynaması gereken bir kamera da.

Bazı devrimler kanlı olur. Bu yüzden ne var ne yoksa kesti. Rastgele dokunduğu her parçayı, aklında uçuşan her fikri, her gece gördüğü rüyaları, merhaba dediği ve ardından tükürmek istediği tüm suratları, gelmiş geçmiş tüm çağları, bu çağlarda rutine katılmış her yalnız insanı İbrahim'in oğlunu kesermişçesine kesti. Ama ona bir kurban bahşedilmedi. Öldü. Bedeni toprağın altında.

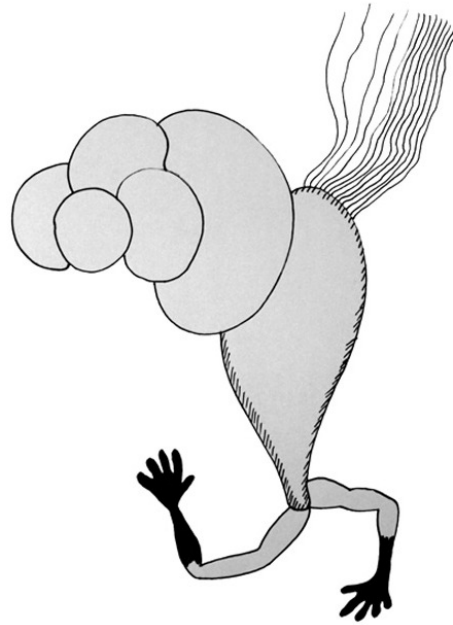
Çürüdü mü ya da taksiratları affolundu mu bilinmiyor.

Geriye, devriminden kalan marşının bir parçası asri yitiklerce hala söyleniyor denilir:

"...Lanet ederek doğdun, lanet ederek öleceksin.
Hayat bu değil. Yaşadığın hayat değil.
Birileri gelir ve birileri gider.
Gidenler yenisini katıp eksilir.
Etrafında olan yüzlere bak.
Bir gün gelecek her yer temiz ve pak.
Şimdi gülümse ve geçmişe bak.
Gelecek berbat halde yoldaş."

İnsan sıkılıyor.

Kanakar Türküsü

Bariş Yarsel

Bir kış geçti.

Bir yaz geldi.

Bakındım boş bidonlardan borulardan belalı belaltı buzlarını bunamışlıklarına bandıranlardan bıkmış bir boşlukta.

.
.
.

Acıkanın yanağından, susayanın dudağından belli olmadığı bir çağda ak götün kara götün kara geçit başında belli olmadığı bu toprakta altının ateşte insanın mihnette belli olmayı umursamadığı bu toplumda anahtarı beline takmış bağır bağır bağırان saçı nadir beden tüyü bol amcaların elimize tutuşturduğu YAP! manzumelerinden anlamalıydım oysa; at yedi günde it yediğı günde belli olmuyor ay aydın hesap belli değil seni öldürmedikçe bu kalabalık bi' öğrenemedim be kardeşim bahşiş atın dişine bakılmaz bir kadın sadece bel kırıyor diye bacak arana salınmaz bir bakarsın belin çökmüş bir bakarsın belin açılmış bir bakarsın belsoğuşusun bir baldırı bu kadar ısıırırsan bol bol yiyen nihayetinde bel bel bakar böyle.

Bakmayaydım ana baba eline Kevser, benim gibi dilsizin dilinden bir anam anlar, demişti böyle sevme diye demişti böyle öpme diye, bıçağı kestiren kendi suyudur, insanı ecele koşturan kendi huyudur, dalgasız deniz olur mu Kevser, sevdasız çatı durur mu güzel, senin sevdan geçer yalan olur gün gelir usulca sokulan yılan olur.

Bir gün ya geçti

ya geçmedi.

Ah annem ah yavrum sen ne ettin? Demedim mi sana alma alı, sat yağızı, bin doruya, besle kırı, altı aylık seyislikle kırk yıllık fışkı karıştırılır mı? Artık zaman böyle işte baba kırk oğul beslemiş, kırk oğul bir babayı beslememiş, dediklerimi ayının kırk türküsü var, kırkı da ahlat üstüne belleme beni iyi dinle: Bir ayak üstünde kırk yalanın belini bükeceksin, *burnunun yelini kıracaksın cart curt etmeyeceksin millete*, unutmayasın çiftçinin karnını yarmışlar, kırk tane "gelecek yıl" çıkmış, layacaksın zıplayacaksın, baktın olmuyor fertiğı

Ben seni sevdim

Sen beni sevmedin

Ben sana inandım

Sen bana inanmadın

Ben seni vurdum

Ben düştüm kaldım

Yapma etme. Gönlüm kırıldı. Bir sırça saray gönlüm bir kırdın artık yapılmaz. Benim güzelliğime kırk günde doydun ben huyuna kırk yıl geçse nasıl alışayım? Hanım kırarsa kaza halayık kırarsa ceza at o kargıyı elinden sil o sözü dilinden. İpi kırmışsın da beni delmişsin beni delmişsin de ipini kırıp gitmişsin ah Barkan'ım ah civanım kan akarsa göl olur göz ağlarsa son olur.

aa
aa
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah
ah!
kaaaaaaa
kaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
kaaa
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaan
I
y
o
r
u
m
.

Ben bu portakalı soydum bu başucuma koydum. Ben bu yalanı uydurdum ben kulaklara fısıldadım. Ben sevginin altın leğeninde kan kustum. Ben arşın malı sevdiğimi kantar ile sattım. Benim başıma kan çıktı da bu bıçağı savurdum. Benim sevdiğimin artık benzi kanlanmaz. Beyin buyruğı yoksula kan ağlattı anam beni bir haneye sakladı zabıt geldi yorganı kaldırdı hekim geldi yaradan içeri elini daldırdı imam geldi sabunu sürdü beline anası geldi yıkadı saçını verdi Kuran'ı eline kardeşi geldi attı toprağı oysa yüzü ne güzeldi oysa ben ne sevdim et kanlı yiğit canlı gerek benim sevdiğim bana canlı gerek akmayaydı kan dere gibi düşmeyeydi sevdiğim yaprak gibi ben hakim önünde kan tere batmışım ben bir hücrede kanatsız kuş olmuşum ben bu kandilin yağını söndürmüşüm kanı kanla yumayın kanı suyla yumun bendeki bu kanlı gömlek gizlenmez ben çiğnemişim kanun ben asmışım ben kesmişim ben karı suyla kandıramamışım ben bir karıncayım zevale gelince kanatlanırım benim sevgim ne hesaba gelir ne kantara benim bu acımdan saldığım kuşun kanadına artık kira istenmez ben kanmışım artık bir kancık gibi kendimi kanatırım.

